

درد و نه احساسونه

ایم طارق سحر

ته رانغلي انتظار کې مه تر اوسه .....
نه رغېر مه دلبره لا بيمار يمه تر اوسه

لا په سترگو کښې مې نم د جدائی دے....
ډير خوبير مه، ژپيرم، په زار زار يمه تر اوسه

دردونه احساسونه

ایم طارق سحر

ٲول حقونه د مصنف ذی

د کتاب نوم :	دردونه احساسونه
مصنف :	ایم طارق سحر
تبصره :	ډاکټر پرویز مهجور او
	ډاکټر راج ولی شاه خټک

0345-8363909
0333-9894036

سږ پرنټرز پشاور

{ کمپوزنگ او :
د چاپ ٲائے :

یولسم ستمبر ۲۰۱۳

د چاپ نیټه :

۵۰۰

شمیره :

۲۰۰ روپے

قیمت :

درك: (۱) پښتو ٲانگه ، پښتو اکیډمی پښتو پوهنتون

(۲) گورنمنٲ سپکنډری سکول لونډخور مردان

(۳) توحید و سنت بک ایجنسی لونډخور بازار مردان

ترون

د مینې، وفا، درد او حساس

په نوم

للم طارق سحر

تبصره او مقدمه

طارق سحر صیب که لوئی شاعر نه دے خو پښتو ادب کښې د شعر په میدان کښې دیو زبردست قلم او احساس څښتن دے.

د دردونه او احساسونو نه مخکښې، د دشت لارې، ژوند یو سراب، یادونه او دردونه، خالی لاسونه، خیالونه او فکرونه د ده د شاعرې ژوندی ثبوتونه دی د شاعرانو په صف کښې ښه نیغ ولاړ دې هیڅوک حاسد، د ده نوم د شاعرانو د صف نه نشي ویشتلې، ځکه چې شپږ کتابونه لیکل گران کار دے.

د طارق سحر شاعرې که مونږ ولټوو نو اولنو زمانو کښې مجاز طرف ته مائل دے د ده د شاعرې سر د مجازی مینې نه انښتې دے مجازی مینه ئې ډیره کړې ده څنگه چې فطرت روړو د مجاز نه حقیقت طرف ته تلې دے طارق سحر د مجاز او حقیقت مینه ښه پیژنی او په شعر د دے وینا کوی.

ښاغلی همیش خلیل صیب او د قلم خاوندانو نوم کتاب کښې د طارق سحر تذکره کړې ده.

طارق صیب غزل، نظم، رباعی، قطعه، فرد، مثلث، مخمس، مستزاد او نورو اصنافو باندې ښه تجربې کړې دی.

د خوارو ښه دنیا، موبائل، سم شه، گرمی، یخنی، د تخت بهائی کنډرات، میره مور، ټول عمر، خلق هر چا کره نه ځی مور به پکښې

نه يو او داسې نور بڼه بڼه نظمو نه د طارق په شاعري دلالت دے.
 هسې د اوږدو خبرو نه هيڅ هم نه جوړېږي طارق سحر صيب يو بڼه
 شاعر دے د دة شاعري د مغز او فلسفې نه هم ډکه ده. د ژوند په هره
 لمحہ او هر څه باندې ئې بڼه نظر دے د ژوند نقاد هم دے.
 طارق صيب څما ډير پخواني ملگري او د ادب يو بڼه باذوق او وينښ
 شاعر دے د ژوند په هره موضوع ئے قلم اوچت کړې ښکاري.
 ډير عمر دې ژوند ۛ وی چي پښتو ادب له څه ورکړی.

ډاکټر پرويز مهجور خویشکی

پيښور پوهنتون، پاکستان

۱۵ ستمبر ۲۰۱۲

.....★★★.....

”د طارق سحر خبرې“

شاعري يورسمي او بناوتی خيزنه دے او نه د چاپلوسی کار دے چې
د غټو خلقو دې چاپلوسی اوشی او هغه دا ووائی چې فلانې بڼه شاعر
دے، شاعري پخپله ځان بنائی څه چې وی هغه اثر غورزوی دغه زما
شاعري ده د قام او د راتلونکو خلقو په مخکښي دا خپل اثر په خپله
بنائی.

ډاکټر پرويز مهبجور او ډاکټر راج ولی شاه چې د ادب منلی شوی
استاذان دی بڼه بااخلاقه دی او د انسانيت خاطر پکښي څه قدر دیر
دے.

ځنې خلق داسې شته چې د دنیا په عهدو او رنگ شرنګ دیر او چټ
ئی او اکثر د بل انسان منلو ته هم تیار نه وی.

د زړه نه وائیم چې ډاکټر مهبجور صیب او ډاکټر راج ولی شاه صیب
بڼه انسانان دی زما په شاعري وخت په وخت لیکنه کوی او په لنډو
ټکو کښي قام ته بنائی چې څنگه شاعر دے د دوی دیر دیر مننه.

طارق سحر لوند خوړ مردان پختونخواه

۳۰ ستمبر ۱۰۱۲ پاکستان

***

الله! الله! الله!

بنه ده بنه ده چي خالق د کائناتو

بنه ده بنه ده چي خالق د موجوداتو

گني خلق فرعونان دي

گني خلق، خدايان دي

تامني د سره نه، چي دا انسان دي

تامني د سره نه، چي مسلمان دي

بنه ده بنه ده چي خالق ئي

بنه ده بنه ده چي رازق ئي

خلق خان رازقان گنري

خلق خان مالکان گنري

بنه ده بنه ده چي نظام د تا په لاس دے

بنه ده بنه ده چي انسان خه کوز و پاس دے

دلته خلقو ټول نظام دے شرمولي

دلته هريو خپل ژوندون دے رغړولي

بنه ده بنه ده اے الله چي ته اله ئي

بنه ده بنه ده اے الله چي ته الله ئي

زه سحر ځکه په شعر ستا ثنا کړم

ډير حيرانه زه انسان او دے دنيا کړم

محمد ته!

چي ستا په زمانه کښې زه پيدا وې

په تاباندې شيدا وے

اوزه ټول وفا وفا وې

زړه دردونه مې کول

ديدنونه مې کول

يارانو سره ناست وې

دوستانو سره ناست وې

صحابانو سره ناست وې

او بحثونه مې کول

ديدنونه مې کول

هجرت کښې درسره وې

مصيبت کښې درسره وې

هر آفت کښې درسره وې

سفرونه مې کول

ديدنونه مې کول

غزاگانې مې کولې

کافران مې قتلولې

او ما خان قربانولې

جنگونه مې کول

دیدنونه مې کول

په بقیع کښې چې دفن وي

دغه خاورې مې مسکن وي

د یثرب غما کفن وي

زیارتونه مې کول

دیدنونه مې کول

زمونږ ستا کوڅه کښې کور وو

صحابان هم لور په لور وو

دا سحر د دین غم نور وو

حدیثونه مې لیکل

دیدنونه مې کول

.....★★★.....

د خوارو څه دنيا

د سپينو د مالدارو دا دنيا ده د خوارو څه دنيا
چې بنكلي ئې مالدار ئې نو بيا ستاده د خوارو څه دنيا
رسوا به ئې چې خوار ئې هم سپك به ئې چې خوار ئې
كه كور ئې كه بهر وې د مالدارو يو غوغا ده د خوارو څه دنيا
غريب چې په دنيا شي، سوي لوي ئې بدرنگه
څوك گوري درته نه ستا څنگه خوا ده د خوارو څه دنيا
خفه وي پرېشانه ..... هر څه كېنې سرگردانه
خوشحاله هم مالداره، هم ئې مينه هم وفاده د خوارو څه دنيا
په مړنې بنكلي، بنكلي وي، مالداره به مالداره
په غاړه غريب پروت وي، ئې لمحې هره تنها ده د خوارو څه دنيا
له ډيرې تجربې نه پس مې دا نظم ليكلي
سحر هر څوك ليدلې تجربه ئې په هر چا ده د خوارو څه دنيا

..... ★ ★ ★ .....

موبائل

خیالونو کنبی سندرے ہم پہ زرونو کنبی سندرے
حق بہ خنگہ وآوری ہم بہ زرونو کنبی سندرے
وَإِنْ مَسَّجِدَ لِّهِ فَلَا تَدْعُو مَعَ اللَّهِ أَحَدَ
جماعتونو کنبی سندرے بہ مونخونو کنبی سندرے
قرآن دَزرہ نہ لارو موبائل لاسولہ راغے
پہ تلو کنبی سندرے ، پہ لاسونو کنبی سندرے
خیال بہ دے ہم نہ وی چہ ناخاپہ بہ یو کپنگ شی
پہ خوا کنبی دے سندرے پہ جیونو کنبی سندرے
فریستی لارے آسمان تہ ، شیطانات دی تول راغلی
پہ کورونو کنبی سندرے بازارونو کنبی سندرے
بنکلی انسانان وو، شادوگان او پیشوگان شو
گلپیری راگلپیری.... پہ خیالونو کنبی سندرے
دا شوہ مشغولا دژوند، دا شوہ یو بنکلا دژوند
پہ وینہ ہم سندرے پہ خوبونو کنبی سندرے
خاموشہ باندے مہ شہ لپ بنہ اوگورہ دنیا تہ
بنادو کنبی خومرہ پیری، پہ غمونو کنبی سندرے
دانخینہ دا قیامت دہ مسلمانہ ور خبر شہ
گدا بہ ورسرہ وی احساسونو کنبی سندرے
حق بہ دوی خہ وآوری سحر! موبائل غورونہ بند کرہ
پہ زرونو کنبی سندرے پہ غورونو کنبی سندرے

کورتہ!

کور کنبی مور میرہ دہ زم کورتہ ڊڊي نڙ لگی
مور مي خپله نيشته، نور مي مورتہ ڊڊي نڙ لگی
وائہ جي يواڻي چرتہ ناست خان لہ پہ شرو کنبی
داد مہ دنيا دہ، ہم ڊڊي رورتہ ڊڊي نڙ لگی
هر ڇڻ رانہ لارہ، روغ زہ گي ئي رالہ وچوؤ
کر مہ ئي بيمارہ، اوس مي زورتہ ڊڊي نڙ لگی
مور او خور مي نيشته دا خپل کور راتہ پردي لگی
پلار رانہ پلندر شو، ہم مي ترورتہ ڊڊي نڙ لگی
هر وختي خفہ ئم پریشانہ سرگردانہ ئم
ژوند راتہ سوز اور شو هيخ مي نور تہ ڊڊي نڙ لگی
هر سري غرض ليوني کر مے دے
خپل دے کڙ پردي دے مي هر لورتہ ڊڊي نڙ لگی
ئمہ پہ صحرا خوشحالہ غم غلطوم سحر
ستري پہ دنيا شوم اوس مي شور تہ ڊڊي نڙ لگی

عقلونه حکمتونه !

په شعر درته وائيمه دا اوره ځان سه
زړگي به درله پوخ کړي هم د روره ځان ساته
لږ اوگوره وجود ئي، بي شماره ئي غاښونه
زخمی به په لاسونوشي د لوره ځان ساته
تباہ شی هم برباد شی خپله مور چې د چا اړه
پلار چې دے پلندر شی میرے مورہ ځان سه
زور عجيبه خيز دے زور آورو خواله مہ څه
ملا به درله ماته کړي له زوره ځان ساته
مئين کۀ ئي په توره، دا يو توره اژدها وی
مړ به دې کړي ياره! له تک توره ځان ساته
په ځان به نۀ پوهيږي! په جهان به نۀ پوهيږي
عقل به دې وړک کړي تل له شوره ځان ساته
خواره خواره ډير بنۀ وی نور زړگي به درله تريخ کړي
ترخو خلقونه لرے شه له سپوره ځان ساته
په شعر سحر وائی د حکمت ډکې خبرې
دامخ به درله وړان کړي هم له سوره ځان ساته

.....★★★.....

زړه

زړه خو هر څه هر څه غواړي
کله خاندی، کله ژاړي.....

تل د زړه په لاره مه ځه...
سړیتوب ځنې رانغاړي
د خپل ځان نه ویرېږه!
چې سایه درته ولاړوی

بنه عمل خپله شیوه که
داسې ژوند کا چې ویاړي
د مې زړگیو ته حیران ټم
چې په هیڅ د بدونه اوړي

زه سحر چې هر څه گورم
زړه همیش له غمه ژاړي

.....★★★.....

مالداري او دانائي

که تہ مالدار شولے نو خہ به وشي ډير مالداران د خاورو لاندي تلي
که تہ امير شولے نو خہ به وشي ډير اميران د خاورو لاندي تلي

خدائيگو د زړه نه درته وائيمه، د زړه خبري
که تہ بلشاه شولے نو خہ به وشي ډير بلشاهان د خورو لاندي تلي

لې افلاطون و ته نظر وکړه، خه بچ خونه شو
که ډير عاقل شولې نو خه به وشي ډير عاقلان د خاورو لاندي تلي

يو ورځ به راشي بيا به نه پوهيږي
که تہ دانا شولې نو خه به وشي ډير دانايان د خاورو لاندي تلي

سحر! نه اوري ځوک د مرگ او دفنا خبري
هسي ئې وايه خدائيگو خه به وشي، ډير شاعران د خورو لاندي تلي

.....★★★.....

قطعه

خُٔ به ورکری یو انسان یو بل انسان له
انسان خپله ډیر غریب او ډیر محتاجه

کټه تڼه خواړې نو همیش له رڼه غواړه!
چې بڼه د کله جهان دې سربې تاجه

یو الله دې به حسنه ورکول کړی
نه مریزې! که بادشاه شوې اې حُجاجه!

***

منڊه (آزاد نظم)

موتري پيدا ڪر ڏي

سڪوتري پيدا ڪر ڏي

دلوري نه په دود ڏي

ياره! نر ڏي او ڪڏهه ٻڌه!

دنيا پسي يو منڊه ده رانگاري منزلونه

نه ڄاڻ باندې ٿي ڪارشته

نه په بل باندې ٿي ڪارشته

وهي دا سفرونه!

دنيا پسي يو منڊه

تش په مال پسي ٿي منڊه

ته به وائي ليوني ڏي

ته به وائي ليوني ڏي

ڪڏهه نه مني نو ته وگوره پخيله

نه ٿي مبراسفاشته

حيا ٻڌه نه لاره

ڏسرونه په منڊه منڊه

ايمان بوڊا نه لاره

ڏزلمو نه په منڊه

دورونه په منډه
گنې بیا له لوړې مرو
داڅه وختونه راغله
دادنیا ز مونږ ایمان
دادنیا ز مونږ جهان
خدایه.....
خدایه.....

.....★★★.....

خان او غریب

نه شی د خانانو فقیرانو سره کلي
درنې ئې وی خبرې په درنو کانړو ئې تلی

چرته د خانانو فقیرانو رواجونه
د خیتې په تلاش کښې غریبې وی ډیر زپلی

جُدائي وی نازونه، او جُدائي اداگانې
اوچت ئې وی خیالونه، دوی په بام باندې ختلی

هسې غریب وائی غما خان سره دوستی ده
دوستی او یاری چرته! دوی ئې خدمت لره ساتلی

دغه یو انسان دې ځي په بره باندې ولې!
سرد ټولویو دې، دوی خمار باندې ختلی

د خان برابر نه ئې چرته کینه په قلاړه
خپله غریبی کوه سحر ډیر خلق کتلی

.....★★★.....

زما قسمته!

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
زه ووم نیاز بین د زمانې رسوا دے کړمه

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
تا خوله تخته په دھیران راوويشتمه
زما قسمته خٺه دے اوکړه!
ماله دے راکړه په دلو دلو غمونه!

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
بيا به مې وار په دنيا نه وي مې به شمه

قسمته خٺه درسره اوکړم
تا خوزما پسې ټول ژوند اور کړې دینه

قسمته خٺه درسره اوکړم
په بازار نه وي چې زه واخلم قسمتونه

.....★★★.....

سم شه

انسانه بوڊا کيرې خدائيگو سم شه
هوا باندې ورکيرې خدائيگو سم شه

دا دوه ورځې دنيا ده نن به وي سبا به نه وي
د گُل غونډې رږيرې خدائيگو سم شه

پرون تروتازه وي ځان ته پام کړه ....
نن مړاوي مړاوي کيرې خدائيگو سم شه

اے ياره ځما ياره! تا به ليچي لگولي
اے بل ته ميراتيږي خدائيگو سم شه

په خاورو به ته موږ شي بل په هيڅ هم نه مړيږي
حرص کښي لازياتيږي خدائيگو سم شه

چنار غونډې که ښکلي ئي نو څه شو
رورو به راتيتيږي خدائيگو سم شه

په شعر سحر وائي د مطلب ډکې خبرې
ښه پوهه ، نه صبريږي خدائيگو سم شه

***

زۀ به خۀ وائم له خلقو !!

زۀ به خۀ وائمه له خلقو د هو که باز او دروغژن
په ښکاره ښکلي ښائسته وی او په پټه ډیر پمن
په ظاهر کښي ښائسته وه په باطنه کښي خيچن
دا خلق نه پوهیږي که هر څو وائم سُخن
د سپي غوندې که گوري، هم خوشحاله ....
د غریبو نه کړي کرکه، په مالدارو وی مئین
دې دنیا باندې ایمان خلقو راوړلې
څوک خبرې هسي نه کا، ئي خبرې په ثمن
همه زمکه آسمانونه د الله دی ..
پکښي بدی به شي یاره هم دنرو هم د جن
د مے به واره به وئیري، به گودره به غریږي
به مطلبه ئي خبرې هم په ژبه په ذهن
تۀ به وائي چې الله د مے لوئے سجد مے له تانه غواړي
ځان بره به د مے گنړي، خومره ډیر د مے کبرژن
کینه حسد ئي په زړۀ کښي په سینه کښي د مے انښتي
زۀ حیرانه یمه خدایه! څنگه څنگه شو مومن
زۀ به خۀ وائم له خلقو د غرض ډکه دنیا ده
څو خبرې د سحروي هم په خیال هم په بطن

مور پلار

پلار يو سوري د آسمان پلار تخفه ده د جانان
پلار نوکر دے هم غلام، دے يو رحم د سبحان

دنیا ځائي دے د غمونو دنيا ځائي د آفتونو
پلار مضبوطه يو قلا ده پرے به بچ ئې هريو آن

زړه په هر چانه خوږېږي، په هر چانه قلاږېږي
پلار خواږه د دې دنيا دی، گني شي به يو آرمان

وږې ترې به گرځيږي هميشه به پریشانه
سوړ سوکړک به څوک درنه کا، چې درکئي په احسان

چې مور پلار د چا حیات وی نو بیا به تخته بادشاه وی
چې دوی نه وی په دنيا کبسي، سراسر همه خفگان

دمور پلار خبرې ډیر په لیکلو نه ختمیږي
زه هر څه محسوسومه مې په شعر دا بیان

***

(انسانی ژوند دے بل شان)

یو طرف دے جو پیری
بل طرف ته دے ورا نی پیری

نومے نومے پیدا کی پیری
چی زارہ شی نو ختمی پیری

یو طرف ته تازہ کی پیری
بل طرف ته دے رژی پیری

یو طرف کنسی دے خو پیری
بل طرف دے ترخی پیری

دده یو اړخ آغاز وی
په بل اړخ دې ختمی پیری

یو طرف ته خوشحالی وی
بل طرف ته دے غمی پیری

څوک پیدا شی څوک مړه کی پیری
څوک خندی پیری څوک ژپیری

یو طرف نه انسان راشی
بل طرف نه روانی پیری

یو طرف باندي یو شور وی
په بل اړخ ژوند سړی پیری

غزل

تامی مینې نۀ زړۀ تور کۀ دلربا
ډیر دے راکړۀ نفرتونہ لاسوا

تادروغ دروغ وئیل به چې زۀ ستائم
زۀ خوستا وومه دلبره، تۀ په خپله شوے د چا

ډیر دے راکړۀ په زړگی سوی داغونه
پوهه پوهه شوم دلبره بیا به نۀ کوم وفا

څوک چې مینه درسره کړی، ورسره کوہ تۀ مینه
تا چې خۀ اوکړۀ په ما داسې نۀ کړی څوک په چا

درېښتیا مینې آزار به دے آزار کړی
خۀ مې حال شو، تاوئۀ کتل په شا

ستا وصال محبوبا، ډیر ډیر راته گران شو
د رقیب سره تۀ لارے د سحر نه شوے جدا

.....★★★.....

اے بنحو!

زن چہ ووخی له کوره
ثما یاره حال ئی گوره

دا ازاده سریلا شی،
لکه اوینه به مهاره

سر تر پایه رانیکاری پی
بنکلی بنکلی مزیداره

هر طرف ته داگر خیری،
بنکلی بنکلی په سنگاره

دهر چا په زړه گزار کری
هر زړگی کری پاره پاره

و هر خه وته ئی گوره
مزه اخله زما یاره

دیر قچر لوچر پیدا شو
خیله مور لری نه خوره

پردی مرد سره خبری
ته ئی نه وینی شمکوره

دشکانره په شان رنگداره
نه حلاله نه مرداره

پہ سیلونو پسی گرخی

خوچی راشی دودی سپوره

پخوا بنی داسی نہ وے

پہ خیل کور باندی نسکوره

داد کوم مذهب رواج دے

کتاب گورہ ثما رورہ

پنستنی د خاورو لاندی

یائی کوروو یائی گورہ

درتہ وائیمہ پہ شعر

بنخومہ وخیٰ لہ کورہ!

یو وقار دے پہ پردہ کنبی

لری لری شیٰ لہ شوزہ

پہ بازار کنبی بدی لگی

سحروائی دزیرہ لہ زورہ

***

هر سرې په منډه

موتړنې پيدا كړې دے
سكوتړنې پيدا كړې دے
زه هم يم په منډه
ته هم ئې په منډه
دا دور د پيسو دے
نه ځان باندې ئې كار شته
نه په بل باندې ئې كار شته
تلاش كېنې د رقم دې
تلاش كېنې وى د خيتې
وهى دا سفرونه
دا دور د سيالو دې
كارونو ته ئې گوره
په دواړو جامو شخوند كا
حلال او مردار نه وى
راوړى دا جولي د كې
چې كوم ځائې دنيا گټې وى
دده ورته سر تيت وى

پہ دین ہیخ نہ پوھیڑی
پہ قانون ہیخ نہ پوھیڑی
خو منہ وہی تیزہ
ہر خہ نہ پنبی چاپیرہ
دا دور د بنگلو دے
دا دور د پیسو دے
دا دور د سیالو دے
ہر سہی پہ منہ

.....★★★.....

روغ صورت

په شاهي به دے ورنه کرم اے عماروغه صورته!
که ملنگ يمه هم خير دے اے عمار خواره قسمته!

چي زه روغ يئمه دکل جهان بادشاه ئم
لر بيماره، بيار سواشم، له حاجته

چي ته روغ هر خه به وکړي په دنيا کښي
داچي کيږي هر خه کړي اے روغ صورته

دصحت دننه خومره لوئي کمال دي
هرچه کيږي هر خه کيږي له طاقته

خه پروا په جهان نه لرم گرځيږم
روغ وجوديوسرمایه ده له حکمته

دريه درکه تکرې غواړمه هم خير دے
خوچي روغ ئي سلامت ئي اے صحته

که ته نه مني رنځورونه تپوس کړه
داتخفه ده درب سحرته له قدرته

دلريا

تيروختونه راپه ياد که
چې به نه وي دلريا

تازرگي راله چولي
مي دزړه وي محبوبا

خما مينه تا سره وه
خوته ډيرو مې بې وفا

ياره ستا څنگه زړگي وو
پکښې نه وو درد خما

ځکه وائم د فراق فراق سندرې
ستا هجران مې په زړگي کره واويلا

تيروختونه راپه ياد که
د سحروي محبوبا د سحر د زړه اشنا

.....★★★.....

شاعران

شاعران خنگه پیدا وی
فلسفیان خنگه پیدا وی

دَدوی هریو ډوب نظر وی
هریو ځان له قلندر وی

دوی دَمینې نه سم ډک وی
دَدوی مینه سم یو شرق وی

دوی جُداله نورو خلقو
دور تنهاله نورو خلقو

دوی دَمینې سمندر وی
دوی دَمینې بڼه خبر وی

دوی خاموشه غونډې ښکاری
څه ناپو هه غونډې ښکاری

په هر څه چې دوی پوهیږي
په هغو بل نه رسیږي

دوی ریښتونی اخلاص مند وی
دوی خوږمن وی او دردمند وی

انسان دوسته شاعران وی
له ازله دوی پوهان دی

د دوی زړه یو لوی بازار وی
چې هر څه پکښې انبار وی

دا صفت د شاعر نه دې
دا شاعر څه باتور نه دے

حقیقت مې کړه له شعر
داسې لیک د سحر ډیر
.....★★★.....

قطعه

ټول عمر غریزه ته به څه وکړې
ښه خو خاموشی ده درته وایمه

هیڅ ترې نه جوړېږي ځان به سترې کړې
دا خو یو حکمت، دے درته ښایمه

غزل

ويڻن شنه ژوندون گران دې اوده کيږه مه
څه منزل ته څه، چرته اودريږه مه

خير که چرته سترې شو ډمه کوه
توقې مسخري نه دی خنډيږه مه

ژوند خوتور سيلاب دے سړې وړې گله!
کله شه درته وائمه، غورزيږه مه

څوک دهیڅ هم نه دی څه کوي نه شی
هسي به شي تپت، چاته تپتږه مه

بنکلي زندگي تيږول، ياره ډير مشکلا ده
ويڻن اوسه چابک اوسه سستېږه مه
دادنيا هم ستاده اے سحرچانه کم نه ئې
سيال شه د سيالانو پاتې کيږه مه

.....★★★.....

اے خیتھی

اے خیتھی نہ مریڑی

اے خیتھی نہ ڊکیری

زہ غل شوم ستا ڊپارہ

قاتل شوم ستا ڊپارہ

دروغڙن ڊي رانه جوڙ ڪڙو

غمڙن ڊي رانه جوڙ ڪڙو

دهوڪه ڪرم ستا ڊپارہ

ڊاڪه ڪرم ستا ڊپارہ

حريص ڊ رانه جوڙ ڪڙو

مريض ڊي رانه جوڙ ڪڙو

ليونې شوم ستا ڊپارہ

سپيلنې شوم ستا ڊپارہ

ايمان مې درنه ڄار ڪڙو

داڄان مې درنه ڄار ڪڙو

افسر شوم ستا ڊپارہ

ڇاڪر شوم ستا ڊپارہ

ملڪونونہ ڊي ورك ڪرم

رسمونونہ ڊي ورك ڪرم

سوال گر شوم ستا د پاره
گر گر شوم ستا د پاره

اے خیتې نه مریږې
نه سرېږې پوره کیږې

هر چا باندې زه پښې ږدم
ظالم نیمه خنډیږم.....

لاپرواله خپله خدایه
بې و فاله خپله خدایه

سحر لوگې لوگې شو
مازیگر لوگې لوگې شو

اے خیتې نه مریږې
اے خیتې نه ډکیږې

.....★★★.....

زړه مې راته وائی

دازړه مې راته وائی چې ما وږی مړولې
چاپیره گرځیدلې، مایاده راخیژولې

دازړه مې راته وائی، په ژړا مې څوک لیدلې
په خواکښې ئې زه ناست وې ما ئې اوبښکې اوچولې

دازړه مې راته وائی، مابریښه چرته لیدلې
ما جامې وراغوستلې ددوی تن مې پتولې

دازړه مې راته وائی مسافر مې چې لیدلې
ډوډې مې ورکولې، مې استوگنه کښې ساتلې

دازړه مې راته وائی د غمژنو خلقو څار
مې خپل خواکښې کښینولې او مادوی خوشحالولې

دازړه مې راته وائی مرور مې هم لیدلې
په سر مې ورله لاس وې او دوی ما پخلا کولې

دازړه مې راته وائی دروغ ژنونه جداوې
ریښتیا زما دنیا وې ما ریښتیا ریښتیا وئیلې

دازړه مې راته وائی ځما دومره مال او حال وې
 دهر چا مې څارولې ، په هر چا مې مال شیندلې
 دازړه مې راته وائی گرځیدلې گرځیدلې.....
 د غریبو د بې وسو ، مې حاجت پوره کولې
 غریب ئمه پخپله سوزیدلې سوزیدلې
 په هغو خفه کیرم چې غریب وی ډیر وهلې
 دازړه مې راته وائی چې د هغو سره کښینه
 چې سپک وی ډیر په خلقو همیشه خلقو رتلی
 دازړه مې راته وائی چې تنهائی څوک ئې نه وی
 چې ناست د هغو خوا کښې تسلی مې ورکولې
 دازړه د سحر وائی چې یو بنه بنکلی شاعر شو
 دزړه ټولې خبرې مې په شعر کښې لیکلې

رباعی

رواجونو کښې ډوب شوې حقیقی ژوندون راواخله

په رسمونو کښې ډوب شوې قیمتي ژوندون راواخله

یو دوه ورځې ژوندون وی بیا ژوندون به نه وی یاره !

شیطانی ژوندون دې پرېږده خدائی ژوندون راواخله

***.....

غريب خاوند بنځي ته!

کور مې تاله يو ارمان کړو	مالاتاله جهان کړو
ملا مته يمه تاته	بنکلي ژوند دې ما ډهيران کړو
بهارونه وي بيا چرته	ستا بهار مانن خزان کړو
د خپل کور په طمع طمع	سر مې تا باندې گردان کړو
ستا زړگي شولو آزاره	تا ټول ژوند په ما قربان کړو
ستا نصيب کښې به کور نه وو	مې په تا ژوند زندان کړو
دځوانۍ موسم بيا چرته	ژوند مې تاله بيابان کړو
د فقيرو ژوند دې تير کړو	تالوگي لوگي خپل ځان کړو
نه مې پته کړې له خلقو	ستاعزت هم ما ارزان کړو

زړه مې سوې دے له خلقو

سحر دا نظم بيان کړو

..... ★★★ .....

غزل

ستايارى د بل سره ، نه كيږي خما او ستا
هسي مي زړه وچوؤ ، خپل نشته هيڅوك دچا

هسي ليونې شومه ، هسي دې مجنون كړمه
زه همه وفا، وفا، ته همه جفا، جفا

داسې دې زه پريښودم ، نيمه لار كښې پاتې شوم
خان سره دې بو نه تلم ، منزل ته زه رسا رسا

بے ياره ژوند څه وي ، بې مينې وي روح خفا
ته خما د زړه اشنا ، خفا يمه بغير له تا

خومره لا پروا پروا ، شوي رانه جدا جدا
ستا له غمه مې به شم ، يمه زه تنها تنها

څكه زه غزل ليكم جانانه ته چې داسې يې
سحر فرق فرق شولو ، اشعار ليكي اعلى اعلى

آزاد نظم

توره به تياره وی
توره کنده کښې به پروت شی
دسر دپاسه کانړی
دپښو دپاسه کانړی
په خاور کښې به بند شی
بیا چغې به کړې ډیرې
څوک به نه اوری آوازونه
یو توره مقبره به.....
یو تور غونډې ماښام
هر څوک به ترې ویرېږی
تر عمره به بندی شی
راتلل به دې بیا نه وی
خندل به دې بیا نه وی
ته وړک به له دنیا شې
تیرو کښې به دې ژوند شی
وارونه به دې تیر شی

آزاد نظم

توره به تياره وی
توره کنده کښې به پروت شی
دسر دپاسه کانړی
دپښو دپاسه کانړی
په خاور کښې به بند شی
بیا چغې به کړې ډیرې
څوک به نه اوری آوازونه
یو توره مقبره به.....
یو تور غونډې ماښام
هر څوک به ترې ویرېږی
تر عمره به بندی شی
راتلل به دې بیا نه وی
خندل به دې بیا نه وی
ته وړک به له دنیا شې
تیرو کښې به دې ژوند شی
وارونه به دې تیر شی

***

زۀ یم، زۀ یم!

زۀ یم زۀ یم ربه! ستا گنهگ زۀ یم

په گناه باندې بڼۀ پوهه په هر څۀ خبر زۀ یم

هیڅ پرواه زما د رب په حکم نیشته

راته، رابه شی یو ورځ چې په دار زۀ یم

د دنیا په روزگارونو بڼۀ پوهیږم

نۀ جوړیږی زما روح، جوړیږی زۀ یم

د دنیا په هلو ځلومي ایمان دې

زۀ یم زۀ یم د دنیا بڼۀ دلدار زۀ یم

الغفور والودود چې ستا صفات دی

تۀ کریم ئې! د کرم امیدوار زۀ یم

تۀ به څۀ وائي سحرا په شعرونو کښې خبرې

خپل گفتار دې گلستان کا د گلونو گزار زۀ یم

خلق هر چا کره نه غی

وائمه بیسیاره خلق هر چا کره نه غی
سپک به شی اے یاره، خلق هر چا کره نه غی
دروند کانرې په خائي همیشه پروت وی
شی به عزت داره، خلق هر چا کره نه غی
انسان د زړه نه تنگ وی دارینتیادی
خوک د چانډوی دلداره، خلق هر چا کره نه غی
تنگ به شی په تا چي کله ته ورکره لارشی
شی به ته بیزاره، خلق هر چا کره نه غی
عزت به ته خپل بائیلی که د چا کره لږ لارې
بنه پوهه شه هو بنیاره خلق هر چا کره نه غی
اوس هغه خلق نه دی هغه ټول د خاور لاندې
واوره دا بنه واوره، خلق هر چا کره نه غی
باران د رحمتونو مې په شعر راوریږي
د سحر شعر گلزاره، خلق هر چا کره نه غی

.....★★★.....

فطرت

ڪٿڻ خاموش ۽ نادان نه ۽ ڪٿڻ خاموشي زما فطرت ڏي
ڪٿڻ تنها ۽ بل ڪٿڻ نه ۽ ڪٿڻ تنهائي زما فطرت ڏي
ڪٿڻ ته هر ڪٿڻ هر ڪٿڻ وائي خطا ڪيري
ڪٿڻ جدا جدا له خلقو، جدا ڪٿڻ زما فطرت ڏي

مقصد

بے مقصد ڪٿڻ خبر ڏي ڇا ڪٿڻ اخلي
ڏاڏا انسان جو ڏي مطلب ڏي ورڇ پيدا ڏي
ڇي مطلب ڏي ڇا ڪٿڻ نه وي ڇي ڇا ڪٿڻ ڪا
بے وقوف ڪٿڻ خپل مقصد باند ڪٿڻ خطا ڏي

بد نيت

بد نيت بد بخیل ڪٿڻ ڇي نظر باند ڪٿڻ نه لڳي
بل شان ڪٿڻ مخونه، ڏي ڏي سر باند ڪٿڻ نه لڳي
ڪٿڻ به ڪٿڻ بدی شی دوی ڪٿڻ دڻمنی ڪا
ڏي ته نه ڪٿڻ ڪٿڻ ڇي ڪٿڻ باند ڪٿڻ نه لڳي

***

بتان

دابتان دی کټ خانان دی
دا خانان کټ فرعونان دی

مونږ بتان ٿان له جوڙ کڙي
مونږ پري شان ٿان له جوڙ کڙي

برابر ورته وڊرڀرو
برابر ورته ٽيٽڀرو

د غريب پوري خنديږو
لوئي خانانو نه ورڀرو

دوی پروا د چا څه نه کڙي
اللهوې دے خان به څه کڙي

لکه بُت چي څنگه گوري
داسي دوی بے خونده گوري

مصيبت کښي ئي راغواږو
مونږ خانانو ته تش ڙاږو

انسانانو نه جوړ کړی، مو خدایان
ډیر افسوس، ارمان ارمان

انسان نه شی خدائي کیدلې
انسان نه شی، څه کولې

کائناتو کښې یو خان شته
په زړگی کښې مې ایمان شته

یو الله ته خپل سر تیت کړه
خپل دنیا آخرت تیک کړه

یو الله ته سجده کړه
نور هر څه دلته میده کړه

د سحر نعره وحدت ده
دا تخفه ئې له قدرت ده

.....★★★.....

آزاد نظم (د تخت بهائی کنډراتو په لیدو)

یوه ورځ دلته بهار وو

یوه ورځ تا کښې ژوندون وو

یوه ورځ تا کښې مستی وه

دلته ډیر به خندیدلی

دلته ډیر واره لوئی شوی

ځوانان ډیر به بوډاشوی

ډیر د ښکلو ښکلو خلقو

په تا سترگې لگیدلی

اے کنډرو!

نن خاموشه نن به هوشه

غلې غلې.....

گورې څه رنگه زلمو به

ښکلی جینکو به.....

دلته څومره مستی کړی

دلته څومره مینه کړی

چابه.....

ډیر خوبونه کړی

څوک به تلی.....

خوك راغلى.....

كېنىنا ستلى.....

پاسيدلى.....

دوى هر خة به سم خورلى

دا كندري ورته گوره!

داد چا لاسو جورې كړى

دابه چا سمې تراشلى

خومره شپې به ئې ....

دلته كړى.....

به ئې په مينه ژوندون كړى

تول ورك شوى ورنه تلى

اے كورونو اے كندرو!

دا تپوس كوم له تاسو

هغه خلق درنه خة شو

دوى په كومه باندې تلى

هيخ درك ئې چاونه موند.....

اوس سپيره كندري بنكاري

دير ساده كورونه بنكاري

تشي نخېني پاتې شوى

ئې په ډوب نظر او گوره

دا کوټې کنډرې نۀ دی
 دلته ښکلي زمانه وه
 دلته ښکلي ښکلي خلق
 چرته ژوند به ئې کولو
 ښۀ عبرت ورځنې واخله
 داسې مونږ به هم فنا شو
 څنگ چې دا دی فنا شوی
 یوه ورځ دلته بهار وو
 یوه ورځ دلته چغار وو
 په افسوس او ارمان گورم
 د انسان هریو آثار ته
 په افسوس او ارمان گورم
 د انسان هریو بهار ته !!
 د تخت بهائی ښکلي کنډرو!
 تاسو خوږ ځما زړه کې کړو

.....★★★.....

نظم مستزاد

۷۰
 کارونه هغه کيږي خپل رب ته چې منظور شي
 کارنه کوي سوچونه
 هغه هر څه هر څه کيږي ليک چې په تقدير شي ۷۱
 کارنه کوي تدبيرونه
 دا ځله چې پرې گوياده دا تدبيروى
 تۀ وکړه لږ فکرونه
 هر څوک چې چرته گير شي هلته گيروي
 کارنه کوي خيالونه
 چې خلق ورسره شي آوريوي
 کارنه کوي حسدونه
 چې راشي مصيبت پرې، نو دلگيروي
 بيا څۀ کوي ويرونه
 الله چې ورسره وي يا دروېش وي يا فقير وي
 بيا څۀ کوي خيزونه
 سحر چې تصور کړي نو بۀ ليک کړي هغه شعروى
 بيا څۀ کوي نشرونه

.....★★★.....

غزل

په لاسو پښو چې زوغ ئې دغه بڼه زندگانی ده
چې وختونه بڼه تیریری دا خبره احسانی ده

دا ژوندون ډیر گران دې یاره، ځکه داسې وائمه
دا حکمت ستا نه دے، دا تخفه دې اسمانی ده

چې ته سپک گورې وبل ته، دا بڼه نه کړې
چې له ځانه ئې ته دروند کړې دا خبره ربانی ده

وخت رانیزدې شوې دے هر څه جوړې وړانیزې
وگوره انسان ته! څومره څومره ځان ځانی ده

خپله زندگۍ کوه ژوند دلته خدائی کوه
ورکه زندگۍ به شی، دادنیا زیانی ده

نه گورې دنیا ته ته، خلق ورنه تلی دی
بیا هم نه پوهیږې یاره! څومره نادانی ده

کم سحر ته مه گوره، سپک ئې لیک ته مه گوره
څه که شعر وایمه، خبره حقانی ده

.....★★★.....

غزل

وگوره انسان ته پاتې نه دے يو انسان
دنيا ئې اسره کړې ده دې مال پسې روان

په خله باندې به وائی چې زه دايم اوزه دايم
دا څنگه ئې روزگار دے، او دا څنگه شو انسان

بنکاره به دا خبره دا د چانه پټه نه ده.....
دا څنگه ئې روزگار دے او دا څنگه شو انسان

په زړه باندې به يو څه او په خله باندې بل څه
په خله باندې تش وائی ما راوړې دے ايمان

که نه منې نو گرځه په خلقو تيروبير
دا څنگه زمانه شوه سحر ځکه، دې پریشان

.....★★★.....

مینه مینه

ما به مینه مینه کره ، تیاره ستم کرلو
ما یاره وفا کرله تا ماتم ماتم کرلو

ما به مینه مینه کره ، تارانه مخ وارو
ما رنرا رنرا کرله تیاره تورتم کرلو

نیغ په نیغه مینه وه خویش وی دزرگی یاره
ما به درکتل یاره ، تارانه خان خم کرلو

ستا نفرت به هیر نه کرم زره کنی می لیکلی دی
ستا ظلم به هیر نه کرم سترگو چی به نم کرلو

ستا په مینه پیر شومه ، خلقو نه کچه پیچه
ته چی شوی جدا یاره ویر می چم په چم کرلو

مینې ته دے زره نه وو هسی دے خندل یاره
تا به هرڅه وران کرلو ما به هرڅه سم کرلو

ځکه د فراق غزلې ، صبح و سحر وایمه
ما به مینه مینه کره تا ظلم هر دم کرلو

رباعی

زړه چې يو غل مات شی هغه بيا کله روغ شوې دے
شین ډکې چې پریوزی هغه بيا کله نیغ شوې دے
دا دروغ دروغ دی چې رڼی زړه
چور همیشه پروت وی وچ بيا کله تیغ شوې دے
.....★★★.....

سترگو سترگو کښې

گورو به جانانه تا ظلمونه په ما کړی دی
زړه دې راله سوې تا ستمونه په ما کړی دی
ما به مینه مینه کړه تا ستم ستم کړلو
تا جفا جفا کړه، تا زورونه په ما کړی دی
ما په خاموشي په سترگو سترگو، کښې به مینه کړه
تا کلې خبر کړو، تا شورونه په ما کړی دی
مړ شوم زه هغه تا وعدې چې ډبل چا کړلې
اور دې په ما بل کړو تا اورونه په ما کړی دی
نه هیری یاره ستا ظلمونه د سحر د زړه
مانیا زونه کړی تا نازونه په ما کړی دی

.....★★★.....

دنيا دشيپي دپاره

د ورځې وائي زماده دشيپي دنيا دچاده
دنيا عجيبه شي دي نه ستاده نه ځماده

دشيپي ئې هسې پريږدي راوتې نه شي انسان
داپريږدي ترې نه تېنښتي دا هر څه لکه ډهيران

دنيا د څو وختونو ده دنيا د څو لمحو ده
هر چاله زرگې سترې کړي دنيا، ارمان ارمان

د ورځې بازارونه وي هر ځايي انسان انسان
دشيپي يو تور کنډرشي چې ته گوري نو حيران

دشيپي پکښې مستي کوي، داسې او گيدران
يا گرځي گير چاپيره بناماران او شرمخان

ويږي له دنيا نه، راوتې نه شي انسان
داهسني وائي ياره، هم په زړه هم په زبان

دنيا فاني فاني ده داسې ډير وائي ځوانان
دنيا د هيچانه ده سحر شعر کره بيان

***

غزل

ويښ شه ژوندون گران دے اوده کيرې مه
خه منزل ته خه چرته اودرېره مه

خير که چرته سترې شوې دمه کوه
توقې مسخري نه دی لوبيرېره مه

ښکلې زندگي تيږول ځکه ډير مشکله دی
ويښ اوسه چابک شه سترې کيرېره مه

څوک دهیڅ هم نه وی خه کوم نه شی
هسې به شي تیت، چاته تیتیرېره مه

دادنیا هم ښه ده اې سحرچانه کم نه ئې
سیال شه دسیالانو، پاتې کيرېره مه

.....★★★.....

هريو خيزلره يو حد شته

صباؤن به وي تركومي

داژوندون به وي تركومي

دابهار به وي تركومي

داچغاريه وي تركومي

داڅه هسي دنيا نه ده

يوه ورځ به شي تمامه

دا صبا او دامانې نام

دژوندون جدونه هم شته

دابه حده نه دي ياره !!

كه دنيا وته نظر كړي

په يو حد كښي ده قايمه

دا ستا ناسته به تركومي

دا ولاړه به تركومي

دالري دژوندانه به

په آخره كښي تس تس شي

دابه توله ژوندون نه ده

دابي شماره ژوندون نه ده

پوه پوه شه اے يله !!

تڙهه ڪومه زانگو زانگو
هريو خيز لره زوال دې

د هريو خيز آخري حد وي
دا ژوندون به وي تر ڪومي

دا صبا به وي تر ڪومي
دا ماښام به وي تر ڪومي

هريو خيز لره يو حد نشته
يوه ورځ به قيصي ختمه

زمونڙ ژوند به شي تمام
سحر شعر ڪري پيغام

ياره وپيژنه ڄاڻان
ياره هر ڇهه دي روان!
دا ژوندون به شي تمام

.....★★★.....

هر ڄاڻي دي ٻڻڄي ٻڻڄي

ٻڻڄه موروي اوياءور
ٻڻڄه يوروي ياءيندرو
زه به ڄڻه وائمه نور
ڄڻه پخوا خوداسي نه وو
بازارونو دفترونو کڻي وي ٻڻڄي
توله ورڇ گرڇي دوي خوشي
هم جامه حياتري لاره
يو اوڀل سره خبري
ورپسي به زه اوته يو
پخوا ڄڻه داسي نه وو
نن هوا سره خبري
وي به هر انداز به ٻڻڪلي
ٻڻڄه ده يونازڪ بوتلي
پوهه پوهه شه چي ڄڻه ئي
موراو خور ئي خفه ڪيرم
خپل مقام درنه هير شوي

ٻڻڄه لوروي ياءينگور
يابهئي وي اوياءور
ڄڻه به نه وائمه نور
نن ده ٻڻڄه لور به لور
ڄڻه جوڻي روتلي وي دڪور
خپل سرونه ڄومره دور
په دنيا شولي نسڪور
دزر ڳوٺي ڄومره زور
خودانه کوي هيڻ شور
يابه ڪٽ وويابه شڪور
ئي به هر ڄاڻي کڻي انڄور
لڪه گل هسي سمسور
يابه ڪوروي يابه گور
ٻڻڄي واوره ته ئي مور
داسي اوگنره چي رور
سجروائي داپه زور

هر ڄاڻي دي ٻڻڻي ٻڻڻي

ٻڻڻه لوروي يا اينگور	ٻڻڻه موروي اوياءُ خور
يا ابئي وي اوياءُ ترور	ٻڻڻه يوروي يا ايندروور
ڄڻ به نه وائيم ڏ ٻڻڻي	زڻ به ڄڻ وائيم نه نور
نن ده ٻڻڻه لورپه لور	ڄڻ پخوا خوداسي نه وو
ڄڻ ڄڻ جوڻي روتلي وي ڏ ڪور	بازارونو دفتر نو ڪڻي وي ٻڻڻي
ڇيل سڙو نه ڄڻ مره دور	ٽوله ورڃ ڄڻ دوي خوشي
په دنيا شولي نسڪور	هم ڄڻ حياتري لاره
ڏڙ ڄڻ ڄڻ ڄڻ مره زور	يو اوڀل سره خبري
خودانه ڪوي هيڻ شور	ورپسي به زڻ اوڻه يو
يا به ڪٽ ووياءُ به شڪور	پخوا ڄڻ داسي نه وو
ئي په هر ڄاڻي ڪڻي انڄور	نن هو اسره خبري
لڪه گل هڻي سمسور	وي په هر انداز به ٻڻڻي
يا به ڪوروي يا به گور	ٻڻڻه ده يوناز ڪ ٻوڻي
ٻڻڻي واوره ته ئي مور	پوهه پوهه شه ڄڻ ڄڻ ئي
داسي اوگنڀر ڄڻ رور	مور اوڄور ئي خفه ڪيرم
سجروائي داپه زور	ڇيل مقام درنه هير شوي

غريب او امير

زه یم غريب ستاد خانې محفل کښې بدی لگم

زه یم فقير د اميرې، محفل کښې بدی لگم

ستا برابر نه یم دلبره، ديارې د پاره

يمه وړوکې دلوتې، محفل کښې بدی لگم

غريب ياری دې د غريب سره کړې

شم به رسوا د رسوايې محفل کښې بدی لگم

امير، امير وی، غريبانو له غريب پکار وی

زه یم غريب، ستا دلبرې محفل کښې بدی لگم

پرېږده چې ياره، ستا فراق کښې سوزم

يمه نادار د بادارې محفل کښې بدی لگم

زړه مې شی تور چې ستا محفل ته درشم

ته ئې جدا د جدائي محفل کښې بدی لگم

زما او ستا ياری به څنگه اوشی.....

سحرگدا ستا شاهي، محفل کښې بدی لگم

ژوند

ژوند څه توقي لوبې نه دی

ژوند د سختو يو تفسير دے

ژوند څه داسې ژوندون نه دے

ژوند د غم يو تريو خمير دے

چې ماشوم ئې لږ لږ خير دے

خو چې لوئې شو د سرد دے گير دے

يوه ورځ د بلي سخته ....

ژوند د غم يو کلک زنجير دے

ناڅاپي طوفان به راشي

طوفان ستانه گير چاپير دے

غريبي پکښې بلا ده

غريب هر پانړه کښې زير دے

که معزور شولې په ژوند کښې

ځما جانې! وار دې تير دے

تمام ژوند باندې نظر کړم

د سحر قلم په زور دے

..... ★★★ .....

تن جُدا جُدا

تہ پہ خپل فطرت پیدائی

زہ پہ خپل فطرت پیدا یم

تہ تہ ئی

اوزہ ....

زہ، زہ یم

ستا دغہ طبیعت دے

خما دغسی فطرت دے

بل تہ مہ وایہ چہ خہ ئی

خان تہ وگورہ چہ خہ ئی

تہ پہ خہ باندی اعلیٰ ئی

زہ پہ خہ باندی ادنیٰ یم

دغہ دوه دی پنبی اولاسہ...

دغہ ستا اوہم خما...

دغہ دغہ دَ ہر چادی

زہ ناپوہہ گوری نہ یم

دیر پہ ہر خہ باندی پوہہ

دغہ یورنگی انسان ....

خوک دَ چانہ برہ نہ دی

داخو سټا غلط فهمی ده
 ټول د خاورو نه پیدا دی
 او په خاورو کېنې مو کور ....
 همه خدائې دی زیږولی
 او د یو خالق مخلوق ....
 صرف کار جدا جدا
 صرف رنگ جدا جدا
 صرف رنگ جدا جدا
 دغه یو رنگې انسان
 ته په خپل حالت پیدا
 زه په خپل حالت پیدا
 پته نه لگي د چا .....
 څوک نژدې دی په الله
 سحر ویره کړه هر دم
 ژوند همه د مې زیږیم

اے یارہ!

داشپې ورځې تیرېږی، چا ترې څه جوړ کړی نه دی؟
راته وویا اے یارہ!

څوک وگوره آسمان کښې په آسمان ختلی نه دی؟
راته وویا اے یارہ!

ښه وخت چې دلته تیر کړې دغه ښه زندگانی ده
چې تلې مقبروته بیرته څوک راغلی نه دی
راته وویا اے یارہ

يخنى

دايخنى ده كه سقر
ورتته وگوره بهر

لاس وپنې زمار پېرى
دادې رحم كه قهر

داسې بده هوالگى
لكه سم باد صرصر

خدائىگوزرۀ خما درز پېرى
مې خۀ چل كيږي په سر

بنۀ وى اوږې خما ياره!
ارمان راغي د سمر

په يو خائي باندي به پروت ئې
وتې نۀ شي په سفر

يخنى تول غضب غضب وى
راوتې نۀ شي بهر-

سم به جل وهلي ښكاري
كه صباكه مازيگر

په آسمان به وى وريخي
پت پت گرځي دانمر

په هر څه خزان خزان وی
یاره سمه وی که غر

اوبه یخې څښلې نه شي
بیا به پروت ئې په بستر

صرف چلې اوږدې خوره
دا وچو لره به تر

چې پرستن یا نغري وی
دانبه لگی په تهر

یخنی زړه راله سوري کرو
شعر ځکه کړی سحر

***

هسكه غري ژوند كړه

ښه په هسكه غري ژوند كا
سترگي مه پتوه چاته

ښه بيسياره سخاوت كا
په خه لاس ومه ده چاته

د بخیلو خه ژوندون دے
اوبه مه خړوه چاته

ښه پرانستي سينه گرځه
ياره ښه او گوره ماته

دهر چاسره نيكي كړه
ورپسي مه گوره شاته

ډير خفه او ارمانی شم
دښو خلقو ښه دنيا ته

خه يوازي دا ژوند نه دے
ياره گوره هم قضا ته

يار په هيڅ هم نه پوهيږي
زه به خه ووايم تاته

دنن كار راسره مه كړه
سحر گوره هم صبا ته

غزل

خلقوتہ چي گورم نوزرگي مي حيرانيري
مينه چاگبني نيسته په رسمونو خوشحاليري

چاباندې چي پريوته پريوتي په هغو وي
تسه تماشه به کړې، په چاهم نه خوږيري

تول کبني دې گيتي نه ږدي چي دروند شي
هسي د خپلوئي دعوي کوي، خوک نه خپليري

چاگبني اخلاص نيسته، چي دزره درد مي قلاړ کړي
ته چي ورنه لاندي شي نو نيم نيم به غتيري

هرسري په ځان دې ياره دا انسانيت نه دے
هيڅ پروا به نه کړي، خير دے خير که بل مړ کيري

هسي تلوراتلو او نمائش ته بيا حاجت د څه ؟
مينه چاگبني نيسته اے سحر خوک پوهيري

.....★★★.....

گرمی

گرمی ہم یلہ سیزل کا
سم بہ نلست ئی پہ تئور کنبی

راوتی بہ چرتہ نہ شی
قید بہ ناست ئی تہ پہ کور کنبی

دپنکو یوہ غریاوی
شپہ اوورخ بہ ئی پہ شور کنبی

پہ ہیخ خیزہ نہ پوہیری
گویا پروت ئی تہ پہ گور کنبی

یلہ سلہ بہ دی بندیری
سمہ سختہ وی پہ اور کنبی

آسمان زمکہ کنبی اور بل وی
تول عالم بشکاری پہ جور کنبی

دآویو پسی بہ گرخی
بس اویہ اویہ شعور کنبی

دگرمی نہ می توبہ ....
سحر خکہ لیکی شعر کنبی

دیخنی نہ ہم توبہ ...
بیان شوئی نظم نور کنبی

تل خاریزہ د سپرلی نہ
بس گرخیزہ پہ گلزار کنبی

غزل

هرڅه به رادير شي خو داسترگي به دې لارې شي
لاره به ځوانۍ شي داوجود به گارې وارې شي

زړه کښې به دې يوڅه وي په خله باندې به بل څه
عقل به دې کوړ شي دابه لارې نه به لارې شي

داديابه گوري بياليدې نشي.....
هيڅ به نظر نه راځي داسترگي به گلدارې شي

زړه به دې دا غواړي چې زه لارمه
تلي به چرته نه شي داپښې به دې بيمارې شي

ځان به ټينگوي ياره چرته ټينگيدې به شي
هسې به بهيرې واره بول به درنه دارې شي

داځوانۍ به لاره شي لار به بهارونه شي
دې ورځې شي به اې سحر بڼه ايسارې شي

***

تنهائی

تنهائی یولو ی قوت دے
تنهائی نادانی نہ دہ
تنهائی بیماری نہ دہ
پہ جہان باندی بہ پوہہ
پہ خیل خان باندی بہ پوہہ
ہر احساس بہ دے سم وین وی
پہ ہر خٹہ بہ تہ پوہیڑی
دیر ترلری بہ رسیڑی
دخیالونو پہ تارونو...
دیر ترلری پہ بنکالو بہ...
ستا ضمیر راژوندی کیڑی
ستا دانش بہ تول سالم وی
ستا پہ روح کینہی آقوت وی
پہ ذرہ ذرہ بہ پوہہ
بنہ او بد دژوندانہ بہ
تنهائی بہ تاتہ بنائی

کاش چي ٽول عمرو وڳي

کاش چي ٽول عمرو وڳي دَ مور خوا کڻي لوييدلي
مور ڄما ڙوندي وه دَ خيل کور کاري کولي

کاش چي ٽول عمرو وڳي لو غريدي تو غريدي
مور ڄما ڙوندي وه داپه ما خوشحاليدلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه په هيڻ نه پوهيدلي
مور ڄما ڙوندي وه دي په رورو پوهولي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه بهر ته راوتلي
مور ڄما ڙوندي وه ڄما لاري ئي څارلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي ساعت په ساعت وږي کيدلي
مور ڄما ڙوندي وه دي زهه زرزر مړولي

کاش چي ٽول عمرو وڳي ماوراني ورته کولي
مور ڄما ڙوندي وه اوداماته قهريدلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه ناپوهه نا خبره
مور ڄما ڙوندي وه په هر څه پوهه کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په غرمو کښي گرځيدلې
مور ځماژوندې وي ورته لويې مې کولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي ماجامي خير نولې
مور ځماژوندې وه دې جامي ځما وينځلې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي مور په مينه راکتلې
مور ځماژوندې وه په مخ مخ ټي ښکلولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه ناپوهه نا خبره
مور ځماژوندې وه زه ټي روړو پوهولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي اوږه خوشي گرځيدلې
مور ځماژوندې دې پنه لارو کښي کتلې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي خپلې مور ته ماږلې
مور ځماژوندې وه ماله ټي اوښکي اوچولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي ماله خوب چي نه راتللې
مور ځماژوندې وه دې په زور لوده کولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه په خوب کښي وريدلې
مور ځماژوندې وه دې له خوبه وښولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه ناوخته پاسيدلي
مور ڄماڙوندي وه دي په چغو پاسولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي، ما هيڅ کله هم نه کولي
مور ڄماڙوندي وه دي په زور په ما کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په هر څه خفه کيدلي
مور ڄماڙوندي وه دي په زور پخلا کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په هر څه کښي شرميدلي
مور ڄماڙوندي وه ماله ډاډ ئي را کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي مور مې کور کښي گرځيدلي
مور ڄماڙوندي وي دعا گاني ئي کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي چي سحر تخلص نه وے
مور ڄماڙوندي وه په خپل نوم باندې بللي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي کله پلار چي زه وهلي
مور ڄماڙوندي وه دي له پلاره خلاصولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي به سبق که لوييدلي
مور ڄماڙوندي وه دے سبق لره ليرلي

کاش چي ٽول عمر وړو کي زه ناوخته پاسيدلې
مور ځما ژوندي وه دې په چغو پاسولي

کاش چي ٽول عمر وړو کي، ما هيڅ کار هم نه کولې
مور ځما ژوندي وه دې په زور په ما کولې

کاش چي ٽول عمر وړو کي په هر څه خفه کيدلې
مور ځما ژوندي وه دې په زور پخلا کولې

کاش چي ٽول عمر وړو کي په هر څه کښې شرميدلې
مور ځما ژوندي وه ماله ډاډ ئې را کولې

کاش چي ٽول عمر وړو کي مور مې کور کښې گرځيدلې
مور ځما ژوندي وې دعا گانې ئې کولې

کاش چي ٽول عمر وړو کي چي سحر تخلص نه وې
مور ځما ژوندي وه په خپل نوم باندي بللې

کاش چي ٽول عمر وړو کي کله پلار چي زه وهلې
مور ځما ژوندي وه دې له پلاره خلاصولي

کاش چي ٽول عمر وړو کي به سبق که لوييدلې
مور ځما ژوندي وه دې سبق لره ليرېلې

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي ڪله زهه بيماريدلي
مور ڄماڙوندي وي مي په سر ٿي لار رابنڪلي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي مي سحر تخلص نه وڻي
مور ڄماڙوندي وه په خيل نوم ٿي رابيللي

.....★★★.....

غزل

مٺ ڪوہ خوبونہ دَسبا ڇٺ پتہ نہ لگی
وینن اوسہ دنیا کنبی دَ دنیا ڇٺ پتہ نہ لگی

ہر طرف تہ یارہ طوفانونہ سیلابونہ دی
خس بہ شی خشاک بہ شی دَیا ڇٺ پتہ نہ لگی

دنن خبری یارہ! تٺ پہ نن وکرہ
دنیا خوبے وفادہ دَ وفا ڇٺ پتہ نہ لگی

ساعت کنبی بہ وی خیر اوپہ ساعت کنبی دنیا وِرانہ شی
ژوند خطر خطر دے بیادَ چا ڇٺ پتہ نہ لگی

گیر چاپیرہ گرڇی دادَ باز ہسی غوتی وہی
مرگ یوہ ہوادہ دَ ہوا ڇٺ پتہ نہ لگی

نن پہ دنیا ژوند کا نن ژوندے سحر
ژوند عجب آفت دے بیا ڇما ڇٺ پتہ نہ لگی

.....★★★.....

غزل

مٺ ڪوہ خوبونہ دَسبا ڇٺ پتہ نہ لگی
وینس اوسہ دنیا کنبی دَ دنیا ڇٺ پتہ نہ لگی

ہر طرف تہ یارہ طوفانونہ سیلابونہ دی
خس بہ شی خشاک بہ شی دَیا ڇٺ پتہ نہ لگی

دنن خبری یارہ! تٺ پٺہ نن وکرہ
دنیا خوبے وفادہ دَ وفا ڇٺ پتہ نہ لگی

ساعت کنبی بہ وی خیر اوپہ ساعت کنبی دنیا ورا نہ شی
ژوند خطر خطر دے بیاد چا ڇٺ پتہ نہ لگی

گیر چاپیرہ گر ڇی داد باز ھسی غوتی وھی
مرگ یوہ ھوادہ دَ ھوا ڇٺ پتہ نہ لگی

نن پٺہ دنیا ژوند کا نن ژوندے سحر
ژوند عجب آفت دے بیا ڇما ڇٺ پتہ نہ لگی

.....★★★.....

ژبه

ژبه دې د پلوه نه ده چې ويېرې ټوله ورځ
زرگې دې د پلوه نه ده چې مستيري ټوله ورځ

دومره څه بللې خوشحله چې خوشحله خوشحلي كړې
خله دې د پلوه نه ده چې خنليري ټوله ورځ

نوى نوى د خپلونه نوى نوى د فكونه
ته د نياو ته پسخيري او پسخيري ټوله ورځ

دومره بس ده چې وختونه بڼه تيريږي
خر خونه ئې ته لاسل ئې چې چليري ټوله ورځ

ځل ته وگوره ځل ويژنه څه ئې
ته د خلو وكنلوي ئې ته ژرې ټوله ورځ

گوره سپني تملمه ورځ هسې غيږي
بې معني لكه د سپو هسې غيږي ټوله ورځ

مونږ هميش به لته نه يولاه خوبه
ئې په فكر كښې سحرته ويرېږي ټوله ورځ

***

مستزاد نظم

هسي رواجوننه دی	خوک د چا خیر خواه نیشته
هسي دارسموننه دی	خوک د چانیک خوانیشته
هسي دا وختوننه دی	خوک د زړه د چانیشته
دا عشق هسي دردونه دی	چاکښي هم څه وفانیشته
هسي زیانونه دی	ځلنه د چارسانیشته
هسي امیدونه دی	ټول عمر، دنیانیشته
هسي داتختوننه دی	دلته کښي بادشاه نیشته
خام زمونږ خیالونه دی	لوئي بل د الله نیشته
اوږده زمونږ کارونه دی	امید مې د سبا نیشته
خالی زمونږه زړونه دی	خوک هم دلریانیشته
د خپلوتش نومونه دی	خوږ زما اوستانیشته

د درد مې انتها نیشته
د سحر څکه شعرونه دی

.....★★★.....

غزل

دخلقونه چې لري ئې وختونه به دې ښه وي
په خلقو کښې چې لوسي وختونه به دې څه وي

ستړې به دې زړه کړې سوزېږي به دې زړه هم
آرام به درنه لار شې سکون به دې هم نه وي

توبه توبه له خلقو تر ښځو وهي خپل ځان ته
بې حسنه بې پروا وي اخلاق به دې تراڅه وي

د خلقونه جدا شه ته گوره بيا دنيا ته
د خلقونه شه لري هر څه به دې خواږه وي

څه شوی دی په چا چې پروا لري د بل
شکوې شکايتونه هر څه به دې په زړه وي

سحرا ځان به وړک کړې د خلقو په بهير بهار کښې
د خلقونه چې لري خيالونه به پاڅه وي

***

غزل

بنڪلي بنڪلي ڏيار مخ بنڪلي مخ ته خفه ڪيرم
بنڪلي سترگي ڪتوري، زه ٿي سترگو ڪنبي ڏوڀيرم

خومره بنڪلي ڏيار مخ ڏانار هسي بنائسته
دي ڏوڳلي پڪنبي دوه سر مي گرڇي ور غورزيرم

بنڪلي خله بنڪلي غابنونه، ٿي ڏيار ڊڪه خندا
دهيلي غوند ٿي غاره، زه ٿي وائي تر ٿي تاويرم

بنڪلي ملا بنڪلي ٿي شاه بنڪلي بنڪلي ٿي پايان
چي زه ووينم دا، بيا نشه نشه گرڇيرم

ٿي په پخيله خومره بنڪلي تانائسته ڇنگه پيدا ڪرڻ
دا هنر د سحر نه ڏي، تاپه بنڪلو زه شيدا ڪرم

.....★★★.....

غزل

بنکلی بنکلی دِ یار مخ بنکلی مخ ته خفه کیرم
بنکلی سترگي کتوری، زه ئي سترگو کښي ډویرم

خومره بنکلی دِ یار مخ د اناړ هسي ښائسته
دی ډوغلې پکښي ډوړ سر مې گرځي ور غورزیرم

بنکلی خله بنکلی غابڼونه، ئي دِ پیار ډکه خدا
دهیلی غوندې ئي غاړه، زړه مې وائی ترې تاویرم

بنکلی ملا بنکلی ئي شا، بنکلی ښکلی ئي پایان
چې زه ووینم دا، بیا نشه نشه گرځیرم

ئې په پخپله خومره بنکلی تا ښائسته څنگه پیدا کړه
دا هنر د سحر نه دے، تا په بنکلو زه شیدا کړم

.....★★★.....

میره مور

مور چي دې ميره شی، نو خپل پلار به دې پلنډر شی
هرڅه دې قبضه کړی، دې د وچې سکندر شی

مور چي دې ميره شی، نو زړگي به دې پر هر شی
څوئي ئې کله واخلي د بېل کلی مسافر شی

مور چي دې ژوندې وی، نو جادووی چيچل نه کا
پلار توره بلا شی، بیا د کرښې نه بهر شی

اوله چي ژوند ئې وی د هاتې غوړ کښې اوده وی
دوئمه چي دې اوکړی نوله ظلم نه خبر شی

نه پوهیږي ځان باندې نشه خمار خمار وی
توکړی د گنده ډکه ئې بهیږي داپه سر شی

اوبه به خړوی، انې بانې به درله گوری
هرڅه ترې نه هیر شی بیا پلار نه وی غضنفر شی

مور چي دې ميره وی پلار د ښځې تش دلبر شی
اول ئې خپل بچی وی بیا بچونه هم منکر شی

مە اخلې خېل رتە! د بچونه خېله مور!
مور چې د چا مړه شی نو بچی ئې در په در شی
هسې د هوا خبرې نه دی مالیدلی....
یاره! بیا پلار نه وی، په بچو باندې ډیر بر شی
خرابو ته به بڼه وائی، او ښو ته به خراب
زړه به در له اوسیزی بیا شعر شی سحر شی

.....★★★.....

فنا

انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی
 تۀ ځې به له دنيانه د ژوندون يو څولمحي دی
 نن راشي سبا درومي عجيبه غونډې قيصې دی
 اے ياره! ځما ياره! په ژوندون رسوا کيدل دی
 چل ول کښې به تۀ زور شي دلته يار بودا کيدل دی
 د خپلو د پردونه، له خوږونه دلته يار جدا کيدل دی
 ژوند نۀ دی سوزول کړی دا د اور تورې لمبې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره دلته گرانې مرحلې دی
 راتلل دے ياره نيشته په ميرو کښې اوسيدل دی
 رنډا به چرته نۀ وی په تيرو کښې اوسيدل دی
 تيرېږي زندگي ياره يو څو ورځې چرچې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی
 په غموبه تۀ گوري دا هر څۀ به پاتې کيږي
 بچي به درته ژلري خپل زړۀ به دي خوږيږي
 دا هر څۀ به د بل شي دافنيا به دي وړانږيږي
 دا خبرې نوي نۀ دی ځما ياره! دازرې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی

یریره د دې ځای نه هغه تنگ ځای ته ورتلل دی
 نه لار شته نه ئې ور شته ټول عمری بندى کیدل دی
 خوږه خوږه دنیا ده، دې دنیا نه ختمیدل دی
 انسان عجیبه شې دې عجیبه ئې ور څې شې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې
 ته پروت په تورو خاورو کښې درې درې به کیږي
 د خاورو کوټگنې کښې تر قیامت به اوسیدي
 ته وړک به له دنیا شي پته نیشته څه به کیږي
 دنیا عجیبه توبه عجیبه غوندي اسرې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې
 داژوند ډیر مختصر دې زما یاره سم ئې تیر کړه
 دنیا نه ته قلا رښه ده ته شا کړه سم ئې هیر کړه
 بیټه راځی وختونه دادې وار دې نن ئې زیر کړه
 سحر وائی په شعر داروانې سلسلې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې

.....★★★.....

ارمان دے مسلمانہ

پہ تلو کنبی دھوکہ
پہ راتلو کنبی دھوکہ
اخستلو کنبی دھوکہ
خرخولو کنبی دھوکہ
پہ کرلو کنبی دھوکہ

تازدہ کری لہ شیطانہ
ارمان دے مسلمانہ

ریبلو کنبی دھوکہ
کت کولو کنبی دھوکہ
جوړولو کنبی دھوکہ
ورانولو کنبی دھوکہ
ورکولو کنبی دھوکہ

داکارنہ دے لہ انسانہ
ارمان دے مسلمانہ

بنیئلو کنبی دھوکہ
زدہ کولو کنبی دھوکہ
اودریدلو کنبی دھوکہ
کنبیناستلو کنبی دھوکہ

پہ وئیلو کنبی دھوکہ

داقصہ شوہ پیرہ گرانہ

ارمان دے مسلمانہ

ژریدلو کنبی دھوکہ

خندیدلو کنبی دھوکہ

راوستلو کنبی دھوکہ

پہ بوتللو کنبی دھوکہ

گرخیدلو کنبی دھوکہ

کوم خوالار شولہ دنیا نہ

ارمان دے مسلمانہ

بازارونو کنبی دھوکہ

دفترونو کنبی دھوکہ

ھوتلونو کنبی دھوکہ

سفرونو کنبی دھوکہ

پہ کورونو کنبی دھوکہ

دازہ نہ وایم لہ خانہ

ارمان دے مسلمانہ

رورد خور سرہ دھوکہ

خورد رور سرہ دھوکہ

لورد مور سرہ دھوکہ

مور دلور سرہ دھوکہ
خسر اینگور سرہ دھوکہ

تول عالم دے پریشانہ
ارمان دے مسلمانہ

امیرانو کنبی دھوکہ
فقیرانو کنبی دھوکہ
ملنگانو کنبی دھوکہ
پہ خیلوانو کنبی دھوکہ
ملایانو کنبی دھوکہ

سحرمة کرہ نور بیانہ
ارمان دے مسلمانہ!

***.....

داقصہ شوہ پیرہ گراتہ

ارمان دے مسلمانہ

ژریدلو کبھی دھوکہ

خندیدلو کبھی دھوکہ

راوستلو کبھی دھوکہ

پہ بوتللو کبھی دھوکہ

گر خیدلو کبھی دھوکہ

کوم خوالا شولہ دنیا نہ

ازمان دے مسلمانہ

بازارونو کبھی دھوکہ

دفترونو کبھی دھوکہ

ھوتلونو کبھی دھوکہ

سفرونو کبھی دھوکہ

پہ کورونو کبھی دھوکہ

دازہ نہ وایم لہ خانہ

ارمان دے مسلمانہ

رورد خور سرہ دھوکہ

خورد رور سرہ دھوکہ

لورد مور سرہ دھوکہ

ٲول عمر

كاش چي ٲول عمر بهار وي
بڻكلي بڻكلي مي دلدار وي
سورپه سرو گلو گلزار وي

دلته ٲول عمر سنگار وي
كاش چي ٲول عمر بهار وي

كاش چي ٲول عمر خواني وي
مي دزړه بڻكلي مستي وي
ٲوله ٲوله خوشحالي وي

تل په خوا کښي مي خپل يار وي
كاش چي ٲول عمر بهار وي

كاش چي خوك نه ژريدي
دلته خوك نه رژيدي
نه هي خوك خفه كيدي

چي هر خوك هر چانه څاروي
كاش چي ٲول عمر بهار وي

يار آخر فنا فناده

عجيبه غوندي غوغاده

خما پاتي دلرياده

کاش چي ټول عمر چغاروي

بنکلي بنکلي نوبهاروي

يار آخر کښي مړه کيدل دي

دي دنيانه آخر تلل دي

يار آخر خاورې کيدل دي

ماښام نه وي تل سحر وي

کاش چي ټول عمر بهار وي

.....★★★.....

نصیحت

دَخلقونہ جُداسہ زندگی بہ دے رنگلڑہ شی
خلقو کنبی چي لوسی زندگی بہ دے بیکلڑہ شی

خوک بہ چلہ خہ ورکری بے لہ لوئی نقصانہ
زرہ بہ درلہ وسیزی، هر خہ بہ یملڑہ شی

خان لہ بہ آرام مومی خان لہ بہ سکون مومی
خلقو کنبی چي لوسی زندگی بہ دے مرلڑہ شی

هر سرې پے خان دے بل تہ نہ گوری
لرې شہ لہ خلقو زندگی بہ دے دا غلڑہ شی

خان لہ چي ژوندون کوي، بے تخته بلاشہ بے ئي
گر خہ بهارونو کنبی هر خہ بہ گلزارہ شی

لر شہ تنرونونہ، لر شہ محفلونونہ
خہ بہ خان دپارہ شی، خہ بہ خلقي دپارہ شی

خلقو کنبی چي لوسی پے آخره کنبی پردي بہ شی
لرې چي دَخلقو اے سحر نو هر خوک بہ دے دللڑہ شی

بڻه انسان

بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې په روڼر تندي خندا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې خاطر زما اوستا کوی
نيت به ئې صفا وي، ڏي په زړه کښې غونډان نه ساتي
خيال ئې وي روان ڏي په خپل خيال کښې خنډان نه ساتي
نه غاږي به ځايه ڏي په ځله کښې سگان نه ساتي
بڻه انسان هغه ڏي چې خبرې بڻه صفا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې به لوڼه بې غرضه وي
بد خو هميشه ياره! بې دينه به مذهب به وي
دروغ نه وائي خلقه! بڻه انسان به تل په سچه وي
بڻه انسان هغه ڏي چې خلوص او بڻه وفا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې به ډي دنيا پرست نه وي
درويش به وي گدا به وي به ډي هوا پرست نه وي
ساده باده به اوسي خوبه دمه نما پرست نه وي
بڻه هغه انسان ڏي نه پروا دده دنيا کوی

ٻنءُ هغه انسان دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې د مے خیال په زندگي کوی
 اوسى په احتياط دلته دې پام د بندگئي کوی
 ځان ساتی له اوره او پرهيز د گندگئي کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې دې غم د خپل سبا کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې حلال او مردار پيژنی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې غلام او سردار پيژنی
 سحر! ٻنءُ هغه د مے چې دې پردې او خپل یار پيژنی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې خپل ځان باندې پروا کوی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی

.....★★★.....

پردی خلق خنگه بنه وی

پردی خلق خنگه بنه وی، خپل به دې په سروهی
زره به درله سیزی تل، خپل به دې تېروهی

زره کښې به خه نه لرې ستا به عزتونه کړی
خپل به دې تل پښې وهی یا به دې وزروهی

قدر دې پردې کوی، ستا به تل خاطر کوی
خپل به خپل بدل اخلی، تا به برابر وهی

پردوته به ته خوږ لگې خپلو ته به بد لگې
پردې به دې په گل وولی، خپل دې په خنجر وهی

تاته به سم گوری نه، تانه به خپل ډډه کړی
خان نه به دې بر گنړی، بره به دې پړ وهی

پردې درسره مینه کړی، خپل به دښمنی کوی
بل ځای به دے نه وهی، خپل به دے ځیگروهی

پردې به دې په زره کښې ږدی، خپل به دې توکی یاره
تا به سم زغمې نه شي ستا به کرو فروهی

وگوره پخپله یاره، وگوره! که نه منې
هم به دې ماښام وهی بیا به دې سحر وهی

نصیحت

خان له خپل برابر گوره، دهغوی سره دوستی کړه
خان له ښکلي دلبر گوره، نو هله پرې خان ستی کړه
هلمه بدې لگي یاره! چې د چا برابر نه ئې
دا خپل دروند خان به دې سپک کړی دهمسرو خان جوتی کړه
څوک د چانه اوچت نه وی څوک د چانه څه ښه نه وی
که دې مخکښې به خودی کړه، خودداری اوس سمدستی کړه
چاته سپې سپې مۀ شه یاره! په سپیتوب ده ډیره گرانه
پاسه باز غوندې پرواز کړه په همت خان دولتی کړه
څه به خلق، څه خپلوی، څه به یاری کړی
اے سحر خان اوچت کړه په دنیا خان همتی کړه

.....★★★.....

غزل

وركه دے دنيا شىء دنيا كارونو سترے كرم
 هيخ مي حاصل نه كره، هر سبا كارونو سترے كرم
 خنگه ئي دنيا ته، دنيا كارونو سترے كرم
 روح مي مينې سترے، او جدا كارونو سترے كرم
 بنكلي دا دنيا ده، زما دير زياته خوبه ده
 خلق بي وفا وي، دنيا كارونو سترے كرم
 دا دنيا فاني ده، زه وفا وركبي غوار مه .....
 دا د بي وفا و دنيا، ديرې وفا سترے كرم
 زه وركبي گر خمه، دا بنكلي دنيا غوار مه
 هيخ م حاصل نه كره، په رشتيا كارونو سترے كرم
 زه جور ليونې يم، له دے خلقو وفا غوار مه
 مينې ديار سترے، داشنا كارونو سترے كرم
 وركه دے دنيا شىء، دنيا كارونه ورك دے شىء
 سحرا خطا كيږي، د خطا كارونو سترے كرم

***.....

غزل

کله په رقيب لگي کله ته په مالگي
نور مي خواله مه راځه ، ته چي په هر چا لگي

ستا سره مي مينه ده ته ځما ليلي لگي
زړه دې رانه وړي دے ته مي محبوبا لگي
تا به زه د زړه د کوره اوباسم ستا ياري به نه کړمه
مينه کړم رقيب سره ، څنگه محبوبا لگي

داراته درغ وائي ياره چي زه ستايمه
کله مي دشمن سره ، کله ته په مالگي

ما خو وے زمائي ته ، ياره د بل چاو وے ته
کله کله وينم دے ، رقيب ته په خدا لگي

داسي مينه نه کړمه ، مينه کين شريك نه وي
خاند ے هم رقيب سره ، هم ماته په ادا لگي

نور مي خواله مه راځه ، خپل زړگي به صبر کړم
نور مي ياره نه لگي ، ته چه په هر خوا لگي
ماساتي جدا جدا ، زړه دے رقيب سره
يمه زه تنها تنها ، مانه ته جدا لگي

کله ياره څنگه ئي، کله ياره څنگه ئي
کله با و فالگي، کله بي و فالگي
ظلم ته په ما کوي، ياري چه د بل چا کوي
زړه باندې مې نه لگي، نه مې خپل اشنا لگي

رقيب باندې زه بد لگم دشمن دې دشمني کوي
دشمن چه خوا کښې نه وي ياره بياراته صفا لگي
ياره چه ياري شوه داستا چې دالداري شوه دا
ته چه خيال زمانه کړې، بيا به ته د چا لگي

نه رانيزدې کيږې ته، ته زمانه ډډه کړې
خه رنگه دې مينه ده، خه رنگه پخلا لگي

نوره ياري نه کوم زه په تا خبريمه
نه په مخفلونو کښې، نه مې په تنها لگي

ته چه ياره داسې کړې، ټول عمر به وړانه وي
نه مې ستا ښکلا خوښه، نه مې دلريال لگي

اوسو زېدم ياره زه تا په مينه پوه نه کړم
ځکه داسې ليکې اې سحر وار خطا لگي

.....★★★.....

غزل

چا کبسي پرد سُرخاب نه وي
د چا بل څه مآب نه وي

تول پيداله يوې خاورې
څوک پيدا د بل آب نه وي

يو آدم او يو انسان دے
د چا بل څه حساب نه وي

چې د ځن په حقيقت هم نه پوهيږي
ده نه بل يو دواب نه وي

که لوئني ده، د الله ده.....
ده ليدلې څه آفت او عذاب نه وي

ته فقير ئي ځان فقير گنه سحر!
په قيامت به دې بل هيڅ يو جواب نه وي

.....***.....

غزل

که جانان دے لاپرواہ و اخطانشی زہ گہ
کہ لہ تا مرور تلے پہ ژانشی زہ گہ

کہ جانان دے پرواہ نہ کا لاپروانشی زہ گہ
دلریا کہ بے وقادے بی وفانشی زہ گہ

خیر دے خیر دے زہ دا خیل قسمت بہ خہ کرم
دلریا کہ جفا کاندی، تہ خفانشی زہ گہ

یوہ ورخ بہ مینہ راوی جانان تاتہ پخپلہ
سرپہ پینود صنم مہ پردہ بی خدا نشی زہ گہ

مزہ داسی مینہ کاندی چہ دلبرو تاتہ راشی
د سحر لیونی عشقہ! ور پخلا نشی زہ گہ

.....★★★.....

"دوستی او یاری" (آزاد نظم) (ترجمہ دانگریزی ژبی نظم نہ)

یاری زر او زور نہ غواری
یا پر قید لے ، دلفریبہ دھوکہ
د تعریفونو چاپلوسو نہ لرے
هسې خندا نه غواری
د تنگ نظری نه.....

یاری کرکه کوی.....
په خوشحالی خوشحالی دا خپل مقصد ته رسی
که زبانی یا عملی وی نو هم.....
د نا امیده ستړی شوی خلقو
دا حوصله زیاتوی.....
زړه له قرار وړ کوی.....
د بزدلانو کښې غیرت اچوی
انسان غلطو نه په ډډه ساتی.....
د آخرت سفر ته لار جوړوی
دا به غرضه او خالصه یاری.....
د انسانی ژوندون معیاد اوږدوی

ډیر اوږدوی.....
ډیر پلنوی.....
او ډیر ئې کلک ساتی
د انسان تعلق.....
د بل انسان سره.....
د کل جهان سره.....
د پاک سبوحان سره.....
بنه وی.....

یاری او دوستی

غزل

هيڃ به ترې جوړ نه ڪر ۽ ڪه بادشاهه د ڪل جهان شي
لاندي به راپريوز ۽، ڪه اوچت ته په آسمان شي

يوه ورځي به پروت ئي تا ڪڙه خله به نيولي وي
مرگ به دے ميله شي ڪه قارون يا ته هاماڻ شي

تاخو په دنيا لڪه د مار هسي چجه ڪر ۽
زهر به دے توڻ شي، ڪه مضبوط ته په گردان شي

خومره چه اوچت شي، دا دستور دے هو مره د زر ڪوي
سرب به دے راتيت شي ياره ته به په خپل ځان شي

مه څه بره مه څه اے سحر بره تله نه شي
گير به په پنجره ڪنبي ته د پاك غني سبحان شي

***

بنکلی خلق

بنکلی صرف زہرہ چاودل کا
 تش پہ اور باندے سیزل کا
 پہ خنجر باندے وژل کا
 دوی دلرے نہ خندل کا
 پہ بنکلا دوی تنگول کا
 پہ خوبو سترگو وھل کا
 پہ زہرہ اور ہدی بلول کا
 دوی دلرے نہ کتل کا
 دوی بس ہسی زہرہ وړل کا
 بنکلی خلق شرمول کا
 ہسی ہسی ځنگول کہ

بنکلی صرف کړول کا
 عجیبہ وی د دوی مینہ
 ستانہ ځان بہ ساتی لرمے
 پہ ہیخ رنگ نہ نزدې کیڑی
 مینہ تشہ خندا نہ وی
 سترگې تورمے پہ رانجوکړی
 دوی دازرہ بہ درلہ مړ کا
 چرې مینہ ، وفا نہ کړی
 بنکلی ہیخ دچا څہ نہ وی
 مې توبہ توبہ لہ بنکلو
 نہ بہ وینن نہ بہ اودہ ئې

توقې نہ دی دارابستیادی

سحر ځکہ دا وئیل کا

.....★★★.....

خپل کور

د ختو دے يو کور وے پکښې ځان له او سیدلے
ارمان دے خپله کوره
د خلقو نه پناه وے پکښې زه اوده کیدلے
ډیر تنگ یمه له شوره
آرام مې ډیر کولې مې وجود دمه کولې
دا سترې زړه مې گوره
نه لگی اترنې یاره، اتر مې زړه سیزلے
دا واوره زما روره
لمن به دے او چته پکښې اوسه زړه چاودلے
لې سوې زړه وگوره
چې ځان له پکښې ناست وے پاسیدلے گزیدلے
دا وائمه له جوړه
زما قسمت کښې نشته خپل قسمت یمه وهلے
دا برخه وی له موره
آرام باندے چې ناست وے ژړلے که خندلے
وجود مې دے رنځوره
سحر حالونه وائی، مې زړگې دے دریدلے
ډیر وائمه په زوره

.....★★★.....

رباعی

چې پښه ږدې ورته گوره
گنی مات به په تهرشی
درته وائمه اے روره
ځان ساته ل خپله زوره

رباعی

صبر صبر که انسانه
په لږ صبر گټه ډیره
دانور دے له آسمانه
تادی کړی به دې حیرانه

رباعی

ځان ساته له هرگزاره
که دې سراو سترگی لارې
زندگی به دې شی خواره
له ژوندون به شی بیزاره

رباعی

ژبه بنده کړه اے یاره
چې ته پوه په کائنات شي
د مطلب خبرې سپاره
خاموشي ډیره زورداره

رباعی

په هیڅ څه به، څوک خپل نه کړے
په اوبو به، اور، بل نه کړے
از مائیلی مې خپلوان او آشنایان
یار! از غی خووی از غی، ته به ئے گل نه کړے

غہلی ہکلی دلربا تہ!

چہی مہی خوانی لارہ شی یارہ! نو بیا خلہ راخی
چہی مہی ژوندون خاورې ایرې شی بیا بہ ہلہ راخی
ظالمہ یارہ! تا بیلتون باندے ستی پتی کرم
چہی زہ لوگہی لوگہی شم ولې بیا دلبرہ راخی
بیا بہ ماہنام دژوندانہ وی تور تمونہ بہ وی
بیا بہ تالا والا گلونہ تہ بلبلہ راخی
بیا بہ زہ نہ یم بیا بہ ذا وختونہ نہ وی گلې
را پسی ډیر بہ ارمانی، بیا بہ بے دلہ راخی
افسوس افسوس دلبرہ! ستا ہدیو یادیر مہ نہ
اوردو مودو کنبی یو دوه خلہ یادری خلہ راخی
تول عمر یارہ! مینہ اوژوند خونہ وی
بیا بہ پہ قبر اور پہ خلی دزہ سرہ راخی
مخ نہ ہنکلا، سترگے بی نورہ، زہ نہ مینہ درومی
زندگی لارہ، تہ سحر لہ بہ بیا کلہ راخی

نظم

خومره ډيروختونه تير شو

خومره ډير خلق فنا شو

خومره ډيرې ورځې لارې

خومره نوى راپيدا شو

خومره ځي په بله مخه

څوك بادشاه او څوك گدا شو

ژوند كېنې خومره سختې سختې

انسانان خومره رسوا شو

د انسان په دمه كار نشته

ډير افسوس چه په هوا شو

خومره ډير زمونه مړه شو

نن ماشوم صبا بوډا شو

سحر گوري چې دنيا ته

ځكه خيال ئې په ژړا شو

***

عقلونہ (نظم)

زہ پہ در کبھی نہ یم درتہ کر مہ خو خبری
 دشونہ و دسر نہ دی داد تل نہ ہم ژوری
 اللہ لہ تولو لو ی دے، دا خبرے ملغلری
 پردی مالونہ م، مہ خورہ می دزہ دی دا خبری
 تنہا د خلقو اوسہ، درتہ وایمہ گوہری
 بغیر رنہ مہ خہ، وی د شپہ کندہ کپری
 اکثر خاموشہ اوسہ، شپہ خبری بے اثری
 سوالونہ د چامہ کرہ، انسان خپلہ دے سوالگری
 دیر عشق د چامہ کرہ، بی وفا ہمیش دالدار ی
 دژوند سفر خطر دے سنجیدہ شہ پہ دی لاری
 چہی خہ نو مخکبھی گورہ، خپل قلم بلندی نگری
 دنیا خو پہ قسمت دہ کہ خومرہ تہ ہونیاری
 کپری خبری مہ کرہ، کہ ہر خومرہ زوروری
 یو ورغ یارہ فنا دہ د دنیا خہ تیکداری
 سحر! بنہ شاعرئی، د حکمت خبری خاری
 دایادی لہ یارہ
 دزہ پہ غوہ و واورہ
 مخلوق ہم بے کارہ
 پہ غم بہ شی بیمارہ
 شی ژوند بہ دے گلزارہ
 پہ درز بہ شی گلزارہ
 کپری خان بہ بی قارہ
 خپل خان ساتھ خودارہ
 مامینہ کپری یارہ
 خان بچ ساتھ دلدارہ
 شی لاندی بہ گذارہ
 مالیدی دنیا دارہ
 کپہ خبرہ مزیدارہ
 فنا شول دیر بے شمارہ
 دا گوری زما یارہ

.....★★★.....

بدی

دنيا ياره! د خدائي ده خلقوبه شي بدی
دوه ورځې د نياگۍ ده د خلقوبه شي بدی
نن يو صبا به نه يو، ورکېروله دنيانه
بڼه وگوره خبره د پستۍ ده د خلقوبه شي بدی
که موږ شوې نه دې منی که وږې شوې ځان ژاړې
خبره د مستي ده زمانه د دښمني ده، د خلقوبه شي بدی
فرعون هر چانه جوړ دے دقارون خويونه ډير شو
چرچا بس دلوي ده د خلقوبه شي بدی
اے ياره! داسې ژوند کړی چې هر لوري ازغی وی
توبه، توبه، له زندگۍ ده، د خلقوبه شي بدی
قرآن تاته څه وائی بشر بيا تو کښې لاڅه ده
انسان د انسان دوست دے، څه چاره د دوستۍ ده د خلقوبه شي بدی
خپله خورې او خپله څښې به په خلقوبه ته بوج ئې
بې ايمانی ده د انشته د بې ايمانی ده د خلقوبه شي بدی
چې اووينی دا خلق، ناپوهه شي لږ پوهه
دا ځکه سحر ليکی دا موضوع د شاعرۍ ده، د خلقوبه شي بدی

.....★★★.....

غزل

زړه مې ستانه صبر شه جانانه، بس دے مه راځه
مينه په تابوچ وه تاته گرانه، بس دے مه راځه
ډيرې مينې ډير غمونو، زړه راله ډير پوهه كړو
گرانه نه وه مينه، مې ارزانه بس دے مه راځه
غت كاڼرې مې ايښې په زړه گې چې خواله رانشي
مينې نه دے كركه كړه، نادانه بس دے مه راځه
دابه وصيت كړ مه نزدې خپلو خپلوانو ته
مه ئې پرېږدئ جدا ساتئ غما نه بس دے مه راځه
لاړه زندگي ښكلي ځوانی رانه تمامه شوه
ډير كه پرېشانه كښ پښيमानه بس دے مه راځه
دا خويو بهار وويو ښكلا غما د مينې وه
ورژيدم ياره! بے خړانه بس دے مه راځه
مه راځه جانانه! لوگي كيږ مه وركيږ مه
خير كه ستړه مړ شي له هجرانه بس دے مه راځه

***

غزل

يار هم نه خپليږي، نو اغيارزه څنگه خپل کړمه
پردي چرته خپليږي، نو بيا يارزه څنگه خپل کړمه

زړه که ورته وچوې دا ځان که کړې ذرې ذرې
څوک هم نه خپليږي نو دلدارزه څنگه خپل کړمه

ولې پردي کيږي، مې گيله ټوله دخپلونه
گل هم نه خنديږي، نو بيا خارزه څنگه خپل کړمه

يار ديار نه ډډه کړي دوست له دوست نه څنگ کوي
دلارود کوڅو سرې، ريبارزه څنگه خپل کړمه

مينه مينه لاره، شوه دمخ دنيا ---
پرېږدوه سحرادنيا دارزه څنگه خپل کړمه

***

غزل جانان

کله چه زه مرشم تماشي ته به ئي نه پرپردي
دامي وصيت دے جنلزي ته به ئي نه پرپردي

ژوند بلندي جانان مي خواله نه راتلو —
حکه داسي ليکم دکت پيني ته به ئي نه پرپردي

ما به دي غوښتلو، ما به مينه نه کرکه کره
شرې به ئي خمانه، دمرگي شپې ته به ئي نه پرپردي

ما به يابللو، خوېزرگي به مي دردنه کرل
قبر ته به ئي نه پرپردي دې خزي ته به ئي نه پرپردي

زه ئي لاملني کرم دوصال لوگي لوگي شومه
سحر ته به ئي نه پرپردي، کتنې ته به ئي نه پرپردي

غزل

قاصد ورشه جانان ته د زرگی حالونه ورسوه
د سوی زړه، سوی ځیگر زما د زړه دردونه ورسوه
جانان ته ووايه زما د زرگی ټول حالونه
حالونه سم ورته بیان که مې د زړه خیالونه ورسوه
ورته دا ووايه زه خواله، دې درتلي نه شمه
زرگې مې و چاودو سوري شو، ورته دا عرضونه ورسوه
خواله درځم که زه څه وایم رسوا کیرم گلې!
دا مې د زړه خبرې، دا شعرونه ورسوه
په تاسو مین یم عجیبه ده، تانه لرې لرې
څه فریادونه څه فراق، څه د وفا سوالونه ورسوه
په وینښه ستا، په اودو هم گلفامه! تا یادوی
خیر دې پیامه څه، نن مې دا یادونه ورسوه
پټ ورته دا وایه چې له غمه لیونې به دې شی
مینښه یوراز دې نن مې دا رازونه ورسوه
د سحر حال باندې خبر که مې دا ښکلي جانان
چې یار خبروی ورته دا بیتونه ورسوه

.....★★★.....

خپل لونو غور سکول ته یو سوچ!!

دلته ښکلی استاذان وو هغه څه شو
دلته نور نور شاگردان وو هغه څه شو
یو ضیاء وو، بل بدری اوبل غفور وو
نور هم ښه معلمان وو هغه څه شو
درته وائیم په رښتیا خلق ورکړي
د خپل وخت ښکلی ځوانان وو هغه څه شو
د سکول مخې ته به نور چاپري مار ناست وو
چرته تلې هغه ډیر، چې عاجزان وو هغه څه شو
چې اوږده اوږده تېلې به ئې وو هلته
یو بخفور اوبل زرگل چې چپراسیان وو هغه څه شو
هم به مخ ئې، هم به ئې گیرې رنرا کرله
دلته ښکلی بوډاگان وو هغه څه شو
په کمره کښې به بند ناست وو او نن نشته
یو به دنگ اوبل به چیت، چې بابوگان وو هغه څه شو
چې په باغ ئې همیش پیرمې کولې.....
یو میان باز، بل گل رحمان وو هغه څه شو
څومره ډیره دبډبه به ئې لرله —
څه شو څه شو د خپل وخت، پرنسپلان وو هغه څه شو

په يو دم به ئی په بور دنقشه را کښلا .....
 يو لطيف بل مگمل ډرائنگ ماستران وو هغه څه شو
 چې په يو آواز به ئی ټول ميدان خاموش کړو
 يو جبار او بل ماسن ډرل ماستران وو هغه څه شو
 له آوازه به ئی ټول خلق خاموش وو —
 ښه دنگ لوړ ښکلي قاريان وو هغه څه شو
 يو ملا چې تاج محمد وو بل سابق وو
 درته وايمه زبرگان وو هغه څه شو
 چې خپل فرض پيژندو به ئی، څومره ښه وو
 څومره ښه ښه نوکران وو هغه څه شو
 درته وائم هغه مړه دی، هغه وړک دی
 څه خواږه خواږه ياران وو هغه څه شو
 اوس سحر په خپل احساس او قلم ليک کړی
 مخکښي نور نور شاعران وو هغه څه شو
 يوه ورځ به سحر هم له سکول نه وړک شی
 داسي ډير ډير استاذان وو هغه څه شو

...★★★...

سپین ڊیری (په یو بینک کنهې)

مه وایه اشنا ته سپین ډیرو راته مه وایه، ډیروی حریصان
بنه مې ډیر لیدلی په کونټی څی، یاره ډیروی لالچیان
په ځان به نه پوهیږی، په دنیا باندې بنه پوه وی
د ابده بلا شی بیا چیچل کا بناماران
هسئ دے راگونجی شی په مخ ئی گیره سپینه شتی
پوه به پرې نه شی چې انسان دے که حیوان
که نه مني نو ورشه دیسو مقام له ورشه!
بیائی حال وگوره! بوډا څنگه مسلمان
خلق چې بوډاشی، نوالله ته په ژړاشی
دې کچکول راوخلی، بوډاگان شی ملنگان
ایمان قرآن ئی نه وی، نه ئی ژبه نه ئی خیال
دنیا باندے ځان وژنی د دنیا شی پتنگان
سپین ډیری دے په سپینو، خفه نشی دامې خواست دے
سحر ډیر محسوس کړی زړه د تل نه د بیان

..... ★★★ .....

غزل (خپلي محبوباته !!)

زړه دې راله اوچووته د خپلیدونه ئې
ډیره بې وفائې ته ، هیڅ دښه کیدونه ئې
بیابنه ارمانونه کړې ، ما ریاوې به ډیر
بیابنه مې اونه مومې ، اوس د پوهیدونه ئې
هسې د مې مین کړمه ، اوسې رانه لرې ته
ښکلي محبوبا زما ، خواله دراتلونه ئې
تا د پاکې مینې مې ، هیڅ قدرونه کړلو
خه رنگه میزبان ئې ته ، هیڅ د میلمنونه ئې
شپه ورځې دردیږمه زه خونازولې یم
ته خومره سنگ دله ئې هیڅ د خوږیدونه ئې
ستا ظلم او زور یاره ! ځان باندې خبر کړمه
اے نادانه یارا مې ، ته د خبریدونه ئې
زما د خیاله نه وو ځې ، ستا فکر کښې اوسمه
ته که بې وفائې خیر ، هم د هیردونه ئې
ډیرې ارادې مې کړې وائم چې دې پرېږدمه
خه عجیبه مینه ده ، زړه نه دوتونه ئې
په چغو که زه وژاړم ، وکړم که آهونه ډیر
عشق دې عجیبه غوندې ، سحر د تیکیدونه ئې

..... ★ ★ ★ .....

نظم (رسمونه او حجونه)

په عبادت کښې درسمونو څه دی
دے کښې اشناد رواجونو څه دی
تاخود حج نه تماشه جوړ کړه
په دے کښې چټه دښوونو څه دی
لکه واده گرځي، کوڅه په کوڅه
کوي ستونه دي کښې ياره دستونو څه دی
سره ږودې د لوړې وخت کښې چاله نه ورکوي
اے ریاکاره! دي کښې بیا د خیراتونو څه دی
تش یو ډولکې او ناوې نه وی پکښې
دي کښې د گاهو د هارونو څه دی
کوم صحابی لونی ځان سره حاجی لیکله
چې حج دے وکړو دی کښې بیا د لقبونو څه دی
نور د قرآن احادیث نه نه ئې خبر.....
دا خو سیالی شوه ياره دے کښې د ضدونو څه دی
سحر ته اوبنایه دا په کوم کتاب راغلی
رسم کښې یار سره د مینې اور رازونو څه دی

.....★★★.....

غزل

جانانه لارې د زرۀ کور مې، نن کنډر پاتې شو
کله دې بار کره ډیر خفه مې، نن ځیگر پاتې شو

ټول امیدونه، خوشحالی مې له زرګی اووتې
د پاکې مینې پاک زرګی مې، در په در پاتې شو

پت پت سوزیدم، ایرې کیرم د بیلټون په اور کښې
ایرې ایرې، لوګې لوګې مې د زرۀ سر پاتې شو

تورې تیرې مې راخوړې شوې د زرګی په سیمه
بنګلي سباد مینې لار زیر مازیگر پاتې شو

چا بنه وئیلی، چې پردی پردی وی
په هیڅ هم خپل نه شو سحر نه خپل دلبر پاتې شو

.....★★★.....

خپل ښکلی دلبر ته!

چې مې ځوانی لاره شی یاره! نو بیا ځله راځې
چې مې ژوندون خاورې ایری شی بیا به هله راځې
ظالمه یاره! تا بیلټون باندې ذرې ذرې کرم
چې زه لوگې لوگې شم ولې بیا دلبره راځې
بیا به ماښام د ژوندانه وی تور تمونه به وی
بیا به تالا والا گلونه ته بلبله راځې
بیا به زه نه یم بیا به دا وختونه نه وی گلې
راپسې ډیر به ارمانی، بیا به به دلہ راځې
افسوس افسوس دلبره! ستا هلو یادیرمه نه
دومره مودو کښې، یو دوه ځله یا درې ځله راځې
ټول عمر ژوند او مینه نه وی، گلې.....
بیا به په قبر او په څلی د زړه سره راځې
مخ نه ښکلا، سترگې به نوره، زړه نه مینه درومې
زندگی لاره ته سحر له به بیا کله راځې

.....★★★.....

غزل

ورکه دې دنياشی د دنیا کارونو سترې کړم
هیڅ مې حاصل نه کړل هر سبا کارونو سترې کړم

دا دنیا فانی ده ، زه وفا ورپکښې غواړمه .....
هر څه به وفادې اوزه ډیرې وفا سترې کړم

زه ورپسې گرځمه ، زه ښکلي دنیا غواړمه .....
هیڅ مې حاصل نه کړه ، په رښتیا کارونو سترې کړم

ښکلي محبوبا ده ، زما ډیره زیاته خوښه ده
میننه مینه کړمه ، د ښکلا کارونو سترې کړم

زه جوړ لیونی یم ، له دې خلقو وفا غواړمه
مینې دیار سترې ، د آشنا کارونو سترې کړم

ورک دې محبوبا شی ، هم دا مینه دې خدائے ورکه کړی
سحر پرې خطا کیږي د خطا کارونو سترې کړم

.....★★★.....

غزل

خالی لاسونه راشی او دروند پند ځان سره یو سی
صفا صفا راغلي، او ډیر گند سره یو سی

خومره بي وقوفه، په بڼه بد هم نه پوهیږي
کوی دې گناهونه، څه پټ او څه څرگند ځان سره یو سی

چې راشی دې دنیا ته، نو گډوډ شی په دنیا کښې
په غیږه کښې تراڅه، او څه گل قند ځان سره یو سی

دردونه تکلیفونه، خپل عمل نه هلته جوړ کړي
په پخپله ځان بندی کړي، داسې بند ځان سره یو سی

افسوس دریا ندې کړمه چه ته خومره بي ضمیره
سحر! بس دے بس دے، څه پسند او ناپسند ځان سره یو سی

.....★★★.....

جانانه!! (غزل)

چي په ژوند راله رانغلي جنازي له مې رame شه
بيا به مريمه جانانه! تماشي له مې رame شه
دا خو دوه ورځي ژوندون وو، داسي تير شه
بيا د مړيني دستورونو، ډرامې له مې رame شه
تاخوزه ټول وسيزلم، تازه ډير ارمان ارمان كړم
چي په ژوند راله رانغلي، مقبرې له مې رame شه
زما دا گناه وه ياره! ته مې خوښ و
زه رښتيا په تا مټن ووم، نندارې له مې رame شه
ډير هجران باندې، جانانه ليونې شوم
بيا مې غږ له رame شه لاس نيوي له مې رame شه
بيا به ډير سوچونه وكړم، بيا به ډير اړيسي ژرې
بيا مې خاورو له مې راشه، بيا خزي له مې رame شه
بيا نه ووينم په مړوني، بيا به هيڅ به نه پوهيږم
بيا به رسم د دروغو، د كټ پښې له مې رame شه
يو ديدن هم په ما گران ووياره ستا په ټول ژوندون كښي
مرگ بهانه نه كړې دلبره! تماشي له مې رame شه
ما به هلته خدائې بخښي په خپله مينه .....
دعاگانو له رانشي، فاتحي له مې رame شه

زۀ دے ډیر عمر په طمع مادي ډیر انتظار کړی
 چې مې کور لره رانغلې بیا حجرې له مې رامه شه
 سحر ډیر ارمانی تلے ، څکه داشعرونه لیکي
 بیا مې قبر له رامه شه ، بیا جنگلي له مې رامه شه

.....★★★.....

غزل (عاشق وے)

هغه شپې ورځې مې څه شوې ، چې زرگيه په قلاوے
 سمه دمه زندگي وه اے زرگيه تۀ په لاروے
 هيڅ هم نه وو توله توله غریبي وه
 سرسرتوړو پښې ابلے بښۀ سرداروے
 څه عجيبه زمانه وه ، عجيبه غوندے ژوند وو
 تاكه خومره ډیره مينه ، ستابه هريو کس دلداروے
 هر څه شته خومره نشته ژوند سپيره سپيره لگيرې
 غمه پت وے زندگي کښې ، ځما زړۀ کښې تۀ بسياروے
 زړۀ مې توردے له هر څه نه ، حقيقت رامعلوم شوے
 دفناپه سبق پوهه ، له ډيروخته خبرداروے
 ټول ژوندون مې په حفگان حفگان کښې تير شو
 تۀ عاشق وے ته له ځايه نه بيماروے
 اوس هر څه ته حفه کيرم زړۀ مې ژاړی.....
 اے سحر! له اوله له ازله غمگساروے

.....★★★.....

غزل (رہبتیا، رہبتیا)

ہیخ بہ حاصل نہ کا کہ تہ دیر اوکری کارونہ
ستری بہ دے خان شی کہ تہ فتح کری ملکونہ

دلہ دیر عالم ووزرہ ئی چاودے، ستری تلے
ہیخ ئی موندے نہ دی، کہ تہ دیر اوکری سوچونہ

مارغان او خنار کارونہ نہ کوی تش بنکار کری
خیتہ ئی مرہ وی، وائم کرہ عبادتونہ

دا ہر خہ فانی دی دا ژوندن دیر خطرناک دے
وائی دا ہر خہ حمادی بیا خالی وی تری کورونہ

دوہ ورخی ژوندون دے، تہ دسلو کالو غم کری
بیا بہ ہم مور نہ شی، کہ داستاشی تول خیزونہ

دیر عالم مہ ولید، مادنیایرہ کتلی
خکہ سحروائی دارہبتیا رہبتیا شعرونہ

.....★★★.....

غزل (خما خوانی)

خه شوه خوانی مې خه شوه، خه شو بهار مې خه شو
خه شو سپرلې مې خه شو، خه شو گلزار مې خه شو
گونه مې زیره شوله، دازه خزان وهله
بنکلي بنائست مې خه شو بنکلي چغار مې خه شو
پريشانه ناست، بيخاره پروت يم چرته غلي غلي
هغه هوا مې خه شوه، نن هغه زور مې شو
زه به خوشحاله ومه، مست به وم به بهار
زما خوانی خه شوله، هغه گلزار مې خه شو
زه به لمبه لمبه وم زه به شعله شعله وم
شومه ايرې ايرې زه، بنکلي انگار مې خه شو
توره تياره شوه، توره شپه شوه، زندگي لار له
هغه سبا خه شو، سحر شو، دلدار مې خه شو

.....★★★.....

غریبی بده بلا ده

ملنگ به درنه جوړ کړی
به رنگ به درنه جوړ کړی
کلك سنگ به درنه جوړ کړی

دا وړکړه دالسه ده
غریبی بده بلا ده

سوالگر مې به شي ياره
دم گر مې به شي ياره
باد سر مې به شي ياري

عجیبه غوندي سودا ده
غریبی بده بلا ده

کبار به اخلي ياره
گرڅیږي به دلداره
ژوندون به شي دشواره

نشه ځما او ستاده
غریبی بده بلا ده

خت مار به ئې تول عمر
گل کار به ئې تول عمر
څو کیدار به ئې تول عمر

خدایه خورنگه دنیا ده
غریبی بده بلا ده

خپلوان به دې ټول لړ کړي د خپلوی نه
دوستلن به دې ټول لړ کړي د دوستی نه
دستور دے خلق تښتی غریبی لود نیستی نه

اے خلقه دا سپیره برخه ځماده
غریبی بده بلاده

دردیرې به په ځان
ژړیرې به په ځان
خوږیرې به په ځان

دا خوښه د مولاده
غریبی بده بلاده

مزدوری به دے ژوندون شی
رسوائی به دے ژوندون شی
پریشانی به دے ژوندون شی

سخته سخته هر سبا ده
غریبی بده بلاده

بے ایمانه به شي ياره
دهوکه به کړے مرداره
د غلو به شي سرداره

د سحر دغه ویناده
غریبی بده بلاده

..... ★ ★ ★ .....

مرگ

په آخر کښې به شې خاورې که تۀ اورې که تۀ نا اورې
 که دنیا تهوله د تاشې آخری دے تورې خاورې
 که تۀ گل لکه غنډول ئې یا که ونه د بستر ئې
 که بادشاه ئې د مغلو یا اکبر یا بابر ئې
 که قارون د زمانې شې که د تخت د سلیمان^۱ شې
 په آخره کښې به هیڅ شې، یاره هر څه به ارمان شې
 که تۀ نیمه دنیا واخلې، ستا لښکر د سکندر شې
 یو ورځ مرگ به درله در شې هر عضو به دے اوتر شې
 که بنائسته لکه یوسف^۲ شې او ستا عشق د زلیخې شې
 دا د زمکې تل کښې گوره، بیا آخر کښې دا خزې شې
 ارسطو غوندي که پوهه شې، افلاطون غونې دانا شې
 د دنیا که تاته مخه، په آخر کښې به په شاشې
 که ملک ئې او که خان ئې یا که لوی غوندي افسر ئې
 مرگ به راشی تا به یو سی بیا به پروت په سخت بستر ئې
 که تۀ غواړې که نۀ غواړې، که دې زړه وی که نازړه
 پاتې هر څه به له تاشې، ټول په پاتې شې ساره
 ژوند نرئ نرئ سیلئ ده په مزه مزه تیرېږي
 دوباره دے راتله نشته، دا هر څه یاره ورکېږي
 په آخر کښې به شې خاورې، دا قیصې به شې تمامه
 په قلم مې تاته راوړه چې تۀ پوهه شې گلفامه
 ماکتلی، مامنلی، ځکه وائمه په شعر
 سحر هم به خاورې کیږي، ځکه زړه ئې دې دلگیر

غزل

زړې خبرې وركې شوې دنيا ټوله بدله شوه
نوې دنيایې شوله هر خوا ټوله بدله شوه

لاره بخوانی دنيا، ورك شو پخواني مخلوق
نوم نوم خلك شو، فضا ټوله بدله شوه

هر چاته دنيا خوښه، مټين په انگرېزي دنيا
لاره پښتانه هم انگرېزي شو پختونخواه ټوله بدله شوه

هسې نمائش شولو، راغلله درنگ دنيا
وگوره دزړه بازار سودا ټوله بدله شوه

چا سره زه کښېنمه، د چا سره زه مينه کړم
سحر! مينه وركه شوه، ادا ټوله بدله شوه

....★★★....

غزل (انتظار)

ته رانغلي انتظار کړمه تر اوسه
 نه رغېږمه دلبره لا بيماريمه تر اوسه
 داسې جوښت زړه ته پريوتې نه پوهېږم
 تل د زړه دننه اوسې لا غمخواريمه تر اوسه
 ستا به هير ليمه لا به ياديمه دلبره
 پروا داريمه تر اوسه ، وفا داريمه تر اوسه
 ستاد مينې سفر ډير ډير راته گران شو
 نه رسيږمه زه تاته ، لا په لاريمه تر اوسه
 په هېڅ رنگه نه ښه کيږم ، څه به کيږي
 ستاد مينې زنجيرونو کښې په داريمه تر اوسه
 چې ته نه راځي ستا غم ، څما په زړه دے
 ستا غمخواريمه تر اوسه ، ستا دلداريمه تر اوسه
 مودې اوشوې دراتلو دې لا آرزو کړم
 دراتلو لارې دې څارم ، بېې قراريمه تر اوسه
 ستاد حسن عجيبه غوندې بيرې دى
 لا د زلفو په تارونو ، گرفتاريمه تر اوسه
 لا په سترگو کښې مې دم د جدائى دے ....
 ډير خوږېږمه ، ژړېږم ، په زار زاريمه تر اوسه
 يو لمحہ مې زړه سکون منوندلى نه دے
 زړه مې تاپسې غمژن دے بې قراريمه تر اوسه
 دا ستا حسن ، څما مينه ، دا دردونه مې قسمت وو
 مې جانان وې له ازله ، لا بيداريمه تر اوسه
 حيرانېږمه خپل زړه ته ، ستا په مينه نه مېږي
 ستا خواستگاريمه تر اوسه ، طلبگاريمه تر اوسه
 په سحر عمروند تير شو ، د زړه غم ئې کمې نه کړو
 ستا غمونو ليوڼې کړم غمگساريمه تر اوسه

غزل (وصال)

دردونو، احساسونو به څه وایم.....
 له زرگی مې وینې خاڅی، د غمونو به څه وایم
 چاته حال وئیلې نه شم، څنگه مینه.....
 پټ دڼه ئې ساتمه، د حالونو به څه وایم
 دومره مینه، دومره قدر، جانان نه رانزدې کیږي
 دابه وی څما تقدیر، د نصیبونو به څه وایم
 د هجران تورو تیرو کښې، رڼه! زه لیونې کیږم
 سودائی شومه جانانه، د ستمونو به څه وایم
 هر وخت فکر د جانان کښې، خپل خیالونو کښې خفه یم
 شپه او ورځې مې یادېږي، د یادونو به څه وایم
 که زه ډیر کړمه آهونه، په جانان مې اثر نه کا
 د سنگ دلو، ظالمانو، د ظلمونو به څه وایم
 د وصال په طمع طمع مې ژوند تیر شو
 څه یاری وی دیارانو، د خویانو به څه وایم
 دیار مینې، جدائی سحر، تلگیر کړو.....
 د غمونو د دردونو، احساسونو به څه وایم

زه

دردونه احساسونه زه د شعر په ژبه وایمه
 خیالونه خپل سوچونه زه د شعر په ژبه وایمه

داسې زه جانان ته په صفا ژبه وئیلې نشم

شاعریمه، حالونه زه د شعر په ژبه وایمه

***

خلق

د خلقو دي نيتونو ته چې گورمه خوږېږم
د نسلن بلوم خونو ته چې گورمه خوږېږم
هيڅوك چاته په سمه سترگه نه گوري له يره!
دي بلونظرونو ته چې گورمه خوږېږم
هر څوك وائي چې زه يم، د ابل پكښې لاڅه ده
د خلقو احساسونو ته چې گورمه خوږېږم
د عرض ډكه دنياده، په مقصد دنيا روانه.....
د نيا د، مقصulonو ته چې گورمه خوږېږم
هر څوك دنيا پرست ده دي دنيا ته سجده كړي
دي داسې تليرونو ته چې گورمه خوږېږم
د زړه دنيا ئي بله وي دخلي وينائي بله.....
د خلقو د سوچونو ته چې گورمه خوږېږم
په سپينو سپينو گيرونو د خطا پند ئي په سرو
ويزيږم، حرصونو، ته چې گورمه خوږېږم
افسوس كومه يره! د لارنگ و شرنگ دنيا شوه
د خلقو د رسمونو ته چې گورمه خوږېږم
لږ سوچ كوه په ځن لوپه دنيا باندې له يره!
بي حسه بي ضميره دي سوچونو ته چې گورمه خوږېږم

دنيا پرستی ڏيرہ شوہ، هوا پرستی ڏيرہ.....
 د خلقو ڏي ڪارونو ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 اے ياره! غريبي لو عاجزي لاره دنيا نه.....
 ڪم عقلو، ڪبر جنو، ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 دادوہ ورڇي ژونلون ڏے نن به وي سبابه نه وي
 د خلقو گناهونو، ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 دنيا فاني فاني ده درته وائمه په شعر.....
 دنورو شاعرانو ڏي شعرونو ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 د داسي دنيا گي نه خلقه ڄان له دنيا به ده
 غلطو روزگارونو ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 د زرۍ نه ٽي نه ٽي جانن ڪر مه مي ڇوڪ هم جانن نه شو
 ديار ڏي نفرتونو ته چي گورمه خوږ ڀرڻ
 ته گرڇه اے سحر! چرته ڇه ليوني گرڇه
 د خلقو ڏي عقلونو ته چي گورمه خوږ ڀرڻ

.....***.....

"نظم" پلارته

ته يوه ونه ئې د کور .....
 ښکلي ښکلي ئې سمسور
 مونږ په تا باندې آباد
 مونږ په تا باندې يو ښاد
 ستا د يخ سيوري د لاندې
 ستا په تن کښې ز مونږ جاله
 يو بې غمه له دنيا نه .....
 چې ته نه ئې مونږ به نه يو
 چې ته نه ئې مونږ به خوار
 بيا به ټول شو تار په تار
 که ته ځوان ئې بودا .....
 که ته هر رنگې ئې پلار
 مونږ په تاله خلقو پټ يو
 آفتونو د آسمانه .....
 آفتونو د انسانه .....
 ته مو نخښه ئې د مور...
 خدای دې تالری سمسور
 په اميد دې يو لوئې کړه
 په يو ناز دې يو ساتلې
 ستا دی بيل برکتونه .....
 ستا دی بيل اضافتونه...
 چې ته ئې جهان ز موږه .....
 چې ته نه ئې، هيڅ به نه وی
 مونږ نا پوهه نه پوهیږو
 دا نبأسته نبأسته وختونه
 پلاره! هر څه فنا کیږي
 دا هر څه رانه ور کیږي...
 کړه خطا ز مونږه مغاف...
 چې نه ئې زړه مې درز کړي
 مې نازک غوندې زړگې
 دې شاعر غوندې زړگې
 د سحر دغه وينا .....
 د هر چا د زړه رنځ

.....☆☆☆.....

اے دلریا.....! "آزار"

خدای دے بی نواکھ، لکھ زہ دے بی نوا کر مہ
 داسی وار خطا شی، لکھ زہ دے وار خطا کر مہ
 روغ زما زہ گے وو، روغ زہ گے دے رالہ وچوہ
 داسی تہ رنخور شی لکھ زہ دے بی دوا کر مہ
 مینہ می رینستونی، د مجنون پہ شان.....
 داسی چرتہ وړک شی لکھ زہ دے پہ صحرا کر مہ
 خدای دے لیونی مینہ پہ زہ باندي وړ وچوہ
 چي خان لہ تنہا گرخی، لکھ زہ چہ دے تنہا کر مہ
 ہستی پہ امید او پہ دھوکہ دھوکہ دے بو تلمہ
 بیادے لاس ترلے خر سیلاب تہ حوالا کر مہ
 زہ سحر، فقیر دزہ دتل نہ دا آزار کر مہ
 خدای دے در پہ در کہ لکھ زہ چہ دے گدا کر مہ

گوری کہ

گوری کہ نور شعرونہ ولیکمہ	گوری کہ نور نظمونہ ولیکمہ
گوری کہ بیا ورقونہ ولیکمہ	دامی دژوند آخرنی لیکونہ
گوری کہ نور دردونہ ولیکمہ	خما خوانی خما بہار ختم شو
گوری کہ بیا سوچونہ ولیکمہ	دتن پہ ونہ می چینجی لگیادی
گوری کہ نور یادونہ ولیکمہ	یوہ ہواوہ رانہ تیرہ شولہ
گوری کہ خپل خیالونہ ولیکمہ	پہ لاعلاجہ رنخ ناروغہ یمہ
گوری کہ نور غمونہ ولیکمہ	پہ ہیرہ مینہ می زہ گے اوسیزو
گوری کہ بیا فکرونہ ولینکمہ	دژوند داستان رورو ختمیری غوندی
گوری کہ بیا خوبونہ ولیکمہ	ژوندیو خوب دے خومرہ زر تیریری
گوری کہ نور آہونہ ولیکمہ	دلریا مینہ سرہ مینہ نہ کری
گوری کہ نور حرفونہ ولیکمہ	بنکاری مرگے رالہ دوختہ راخی
گوری کہ بیا رازونہ ولینکمہ	داسی د مینہ او د راز خبری
گوری کہ نور غزلونہ ولیکمہ...	دیلر پہ مینہ، جدائی می ہر لیکل کری دی

شاعری نخبہ دسترد مینہ

گوری کہ نور لیکونہ ولیکمہ

اے بے سخي!.....(آزاد نظم)

تہ چي نہ ئي زہ بہ خہ کرم

تہ چي نہ ئي.....

پریشانہ، سرگردانہ بہ گرزیرم

لیونہ بہ چرتہ گرزم.....

درپہ در خاورې پہ سر.....

پریشانہ بہ گرزیرم

دژوند سفر بہ کرمہ

بیاد چاسرہ کنبینم بہ گورې

خوک د ناستي دلته چرتہ

دلته خوک ہم د زرہ نشته

بیابہ خان لہ چرتہ ناست یم

ستا یادونہ بہ کوم

ستا دردونہ بہ کوم

ستا فراق کنبی بہ می اویشکی

لہ چشمانو نہ بھیڑی

وی بہ هر خہ.....

خوبہ نہ وی.....

خوشحالی بہ وی بیا چرتہ.....

خوب زړگې به څوک قلاړ کړی

هر یو وخت به مې یادېږي....

په زارو زارو به ژاړم

یادوم به دې وختونه....

لیونې به له فراقه.....

لیونې به شم له غمه...

تا عادت داسې را کړې

مې عادت د ماشومانو

هر یو ځای به لټومه

تا به گورم ته به نه ئې..

ته چه نه زه به څه کړم

په زارو زارو به ژاړم

د هر څه به زه لیواله...

ارمانونه به کوم.....

افسونونه به کوم...

ته چې نه ئې زه به څه کړم

.....★★★.....

طارق سحر د مجاز او حقيقت په فلسفه

پوهه او دانشور شاعر دے

پروفیسر ډاکټر راج ولی شاه خټک

(پېښور یونیورسټی)

• نوم : محمد طارق

• تخلص : سحر

• د پلار نوم : یوسف خان

• قام قبيله : خټک

• درک : شاه ډنډ، لوند خوږ، مردان، پختونخواه

• کسب : د ادب اُستاد گورنمنټ هائیر سیکنډری سکول لوند خوږ

• د پیدائش نیټه : پېنځلسم ستمبر 1964

چاپ کتابونه

(۱)	ددشت لاروې
(۲)	ژوند یو سراب
(۳)	یادونه او دردونه
(۴)	خالی لاسونه
(۵)	خیالونه او فکرونه
(۶)	دردونه احساسونه

